

SANDRONE DAZIERI

**OTEC
MUSÍ ZEMŘÍT**

THRILLER

PLUS

Otec musí zemřít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Sandrone Dazieri
Otec musí zemřít – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SANDRONE DAZIERI

**OTEC
MUSÍ ZEMŘÍT**

Přeložila Sarah Baroni

PLUS

*Tato kniha je dílem fantazie. Osoby a místa v ní uvedená
vycházejí z autorovy představivosti a jejich úkolem je dodávat
vyprávění na věrohodnosti. Jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi, místy a osobami, žijícími či zesnulými,
je čistě náhodná.*

OLZE, KTERÁ VYDRŽELA

The background is a dark, monochromatic image with a heavily textured, cracked surface, resembling dry earth or old stone. The cracks are irregular and run in various directions, creating a complex pattern of light and shadow across the entire frame.

I
PŘEDTÍM

Svět je oblá stěna z šedého betonu. Svět vydává tlumené a rozléhající se zvuky. Svět je kruh dvojnásobné šířky jeho rozepjatých paží. První věc, kterou se chlapec v tom kruhovém světě naučil, byla jeho nová jména. Měl dvě. Syn je jméno, které má raději. Na něj má právo, když dělá všechno správně, když poslouchá, když mu to jasně a rychle myslí. Jinak je jeho jméno Zvíře. Když je nazýván Zvířetem, čeká ho trest. Když je nazýván Zvířetem, je chlapci zima a má hlad. Když je nazýván Zvířetem, kruhový svět je k nesnesení.

Pokud se Syn nechce stát Zvířetem, musí se starat o svěšené věci a dbát na to, aby byly na svém místě. Kbelík na vykonávání potřeby musí stále viset na trámu, kde čeká, až bude vyprázdněn. Džbán na vodu musí pořád stát uprostřed stolu. Postel musí být stále upravená a čistá, s ustlanou příkrývkou. Táč na jídlo musí pořád ležet u okénka.

Okénko je středem kruhového světa. Chlapec se ho bojí a uctívá ho jako nějaké vrtošivé božstvo. Okénko se může otevřít zničehonic, anebo může zůstat zavřené celé dny. Okénkem může procházet jídlo, čisté oblečení a příkrývky, knihy a tužky, ale může skrze něj také přijít trest.

Za každou chybu přichází trest. Drobné prohřešky jsou trestány hladem. Závažnější provinění zase zimou nebo strašným vedrem. Jednou mu bylo takové vedro, že se přestal i potit. Padl na beton a myslel si, že umře. Odpuštění přišlo s chrstnutím studené vody. Znovu byl Synem.

Mohl zase pít a čistit kbelík, kolem nějž bzučivě poletovaly mouchy. Trest je v kruhovém světě tvrdý. Přichází neúprosně a neomylně.

O tom byl aspoň přesvědčen, dokud nepřišel na to, že kruhový svět je nedokonalý. Kruhový svět má prasklinu. Prasklina dlouhá jako jeho ukazováček se otevírala na zdi přesně v místě, kde se trám s kbelíkem dotýkal betonu.

Chlapec si ji týdný neodvážil prohlédnout zblízka. Věděl, že tam je, myšlenka na ni mu nedala spát, úplně ho spalovala. Chlapec věděl, že dívat se na prasklinu je Zakázaná věc, protože vše, co není výslovně dovoleno, je v tom kruhovém světě zapovězeno. Ale jedné noci chlapec podlehl své zvědavosti. Porušil pravidla poprvé za dlouhou, monotónně ubíhající dobu, co ve svém kruhovém světě strávil. Počínal si obezřetně, pomalu a sledoval každý pohyb. Vstal z postele a předstíral, že upadl.

Hloupé Zvíře. Neschopné Zvíře. Předstíral, že se musí chytit zdi, aby se o ni opřel, přičemž se prasklina na krátký okamžik dostala do zorného pole jeho levého oka. Neviděl nic, jenom tmu, ale ten čin měl pro něj tak veliký význam, že se pak potil strachy ještě hodiny. Hodiny očekával trest a bolest. Očekával zimu a hlad. Ale nestalo se nic. Bylo to zvláštní překvapení. Během těch hodin čekání, z nichž se vyvinula bezesná noc a horečný den, chlapci došlo, že ne úplně při všem, co dělá, je pozorován. Že ne vše, co dělá, je bráno v úvahu a posuzováno. Že ne vše, co provede, je odměňováno či trestáno. Tak ztracený a opuštěný si nepřipadal od těch prvních dní, které v kruhovém světě strávil, kdy v sobě měl ještě silnou vzpomínku na Předtím, kdy ještě žádné zdi neexistovaly a kdy měl jiné jméno než Syn a Zvíře. Chlapec cítil, jak se jeho jistoty třísťí, a právě proto se odvážil podívat znovu. Napodruhé držel na prasklině oko přilepené skoro celou vteřinu. Napotřetí na délku nadechnutí. A najednou viděl. Viděl zelenou. Viděl modrou. Viděl mrak, který vypadal jako prase. Viděl červenou střechu nějakého domu.

Ted' se chlapec dívá znovu, balancuje na špičkách a rukama se přidržuje betonu, aby neztratil rovnováhu. Venku se něco hýbe, v tom svět-

le, které je podle chlapcova úsudku dílem svítání. Je to tmavá silueta a stále se zvětšuje tím, jak se blíží. Najednou si chlapec uvědomí, že právě dělá tu nejhorší možnou chybu, že se dopouští neodpustitelného provinění.

Muž, který kráčí po louce, je Otec a dívá se na něj. Jako kdyby mu četl myšlenky, přidává Otec do kroku. Jde si pro něho.

A v ruce má nůž.

The background is a dark, textured surface resembling cracked stone or asphalt, with numerous fine and coarse cracks creating a complex, organic pattern.

II KAMENNÝ KRUH

1

Ten hrůzný příběh se začal odvíjet po páté hodině odpoledne jedné soboty na začátku září, kdy neznámý muž v šortkách mával rukama na projíždějící auta a snažil se je zastavit. Muž měl na hlavě tričko, jímž se chránil před sluncem, a na nohou zničené žabky.

Když na něj pohlédl starší strážník, který právě stácel volant ke kraji okresní silnice, ihned si o tom muži v šortkách pomyslel, že je to nějaký pomatenec. Po sedmnácti letech služby a střetech se stovkami opilců a nepříčetných lidí, které bylo třeba uklidňovat po dobrém i po zlém, dokázal pomatence poznat na první pohled. A tenhle byl jedním z nich zcela nepochybně.

Dvojice strážníků vystoupila z auta a muž v šortkách se začal choulit, přičemž stále něco blábolil. Byl úplně vyřízený a dehydrovaný, mladší z dvojice strážníků mu dal trochu vody z lahvičky, kterou měl v přihrádce auta, a nevsímal si přitom znechuceného pohledu svého kolegy.

V té chvíli už slova muže v šortkách začínala znít srozumitelně. „Ztratila se mi žena,“ řekl. „A taky syn.“ Jmenoval se Stefano Maugeri a toho rána se s rodinou vydal na piknik pár kilometrů výše odtamtud, na kopec Pratoni del Vivaro. Naobědvali se v brzkou hodinu a muže pak lehký větřík ukolébal ke spánku. Když se probudil, žena a syn už tam nebyli.

Tři hodiny je hledal všude po okolí, ale bez výsledku, až se nakonec ocitl u kraje okresní silnice, měl skoro úžeh a vůbec netušil, kde je. Starší strážník, jehož jistota začínala být nalomená, se ho zeptal, proč nezavolał své ženě na mobil, načež Maugeri odpověděl, že to udělal, ale dokud se mu telefon úplně nevybil, ozývala se jenom hlasová schránka.

Starší strážník se na Maugeriho zadíval o něco méně skepticky. Za dobu svého působení už se setkal s pěknou řádkou žen, které zmizely i s dětmi, ale přece jenom žádná z nich neopustila svého chotě uprostřed louky. Aspoň tedy ne živého.

Strážníci dovedli Maugeriho zpět na místo, odkud vyrazil. Nikdo tam nebyl. Ostatní výletníci už odjeli a jeho šedý Fiat Bravo stál osaměle na cestičce kousek od tmavočervené deky, na níž ležely zbytky jídla a figurka Bena 10, mladého hrdiny z animovaného seriálu, který měl schopnost se transformovat do podoby různých mimozemských příšer.

Ben 10 by se v té situaci určitě transformoval v nějakou obří mouchu, začal by poletovat nad Pratoní a pátral by po zmizelých, ale dvojici policistů nezbylo nic jiného, než o věci uvědomit velitelství a vyčkat na spuštění jedné z nejpozoruhodnějších operací, jež se v posledních letech na Pratoní odehrály.

Právě v tu chvíli vstoupila na scénu Colomba. Po dlouhé pauze to měl být její první den v práci a bez sebemenší pochyby se měl stát i jedním z nejhorších.

2

Colombě bylo dvaatřicet let a roky jí přidávaly pouze známky únavy okolo očí. Svým svalnatým tělem s širokými rameny a vysoce položenými, silnými lícními kostmi budila pozornost. Měla tvář bojovnice, jak se jednou nechal slyšet jeden její milenec, takové, která se prohání na neosedlaném koni a seká šavlí hlavy nepřítelům. Zasmála se, vzápětí na něj skočila a obkročmo se na něj vyhoupla, až sotva popadal dech. Teď si ale připadala spíš jako oběť než jako bojovnice, když tam tak seděla na okraji vany s mobilem v ruce a zírala na displej, na němž blikalo jméno Alfreda Rovereho. Byl to nejvyšší šéf římské kriminální policie, formálně ještě její nadřízený a mentor, který volal už popáté během tří minut: nezvedala mu to.

Colomba byla ještě v županu, protože právě vylezla ze sprchy, a už měla obrovské zpoždění na večeri u přátel, kam se konečně uvolila přijít. Od té doby, co ji pustili z nemocnice, trávila většinu času o samotě. Z domu vystrkovala nos jen zřídka; vycházela hlavně ráno, často už za svítání, když se v teplákové soupravě vydávala běhat podél Tibery protékající přímo pod okny jejího bytu kousek od Vatikánu.

Běhání po nábřeží ji trénovalo v pohotových reakcích, protože kromě děr se musela vyhýbat i psím výkalům a potkanům, kteří se vynořovali z hromad tlejících odpadků, ale ty Colombě nevadily, stejně jako jí nevadil kouř z výfuků aut, jež jí projížděla nad hlavou.

Tohle byl Řím a právě takhle špinavý a ošklivý se jí líbil, i když turisté by to nikdy nepochopili. Když si zaběhala, chodila někdy nakupovat do malého nárožního krámků provozovaného dvěma Srílánčany a o sobotách se vždy přinutila dojít až ke stánkům na piazza Cavour, odkud si odnášela nákupní tašku plnou knih z druhé ruky, které během týdne pročetla; z té směsice klasických děl, detektivek a červené knihovny ale nedočetla do konce téměř nic. V příliš složitých zápletkách se ztrácela, ty moc jednoduché ji pro změnu nudily. Vážně se nedokázala soustředit vůbec na nic. Někdy měla dojem, jako by šlo všechno mimo ni.

Když nepočítala obchodníky, nepromluvila Colomba s živou duší často celé dny. Jistě, byla tu její matka, ale tu mohla poslouchat hodiny v kuse, aniž by jedenkrát otevřela pusu, a pak ještě kamarádi a kolegové, kteří jí čas od času zavolali. Ve vzácných okamžicích sebereflexe si Colomba uvědomovala, že to přehání. Tady už totiž nešlo o to, že si vystačí sama se sebou, to zvládala odjakživa perfektně, ale teď se cítila lhostejná vůči celému světu. Věděla, že za to může to, co se jí přihodilo, že je tím vinna Katastrofa, ale i když se snažila sebevíc, nedokázala prorazit ten neviditelný film, co ji odděloval od zbytku lidstva. Právě to bylo jedním z důvodů, proč se Colomba toho večera donutila kývnout na pozvání, jenže se jí tam moc nechtělo, a tak zatímco si její kamarádi dávali už třetí aperitiv, ona se ještě doma rozmyšlela, co si vezme na sebe.

Počkala, až hovor spadne do schránky, a potom si znovu začala kartáčovat vlasy. V nemocnici jí je ostříhali úplně nakrátko, ale teď už zase dorostly téměř do normální délky. Zrovna když si všimla, že jí vyrazilo pár bílých vlásků, ozval se domovní zvonek. Zůstala pár vteřin stát s kartáčem v ruce a doufala, že to byl omyl, ale zvonek se ozval znovu. Šla se podívat z okna: pod jejím domem stál zaparkovaný policejní vůz. *Do hajzlu*, pomyslela si a vzala telefon, aby zavolala Roveremu zpátky.

Vzal to hned na první zazvonění. „Přijela hlídka,“ řekl místo pozdravu.

„Jo, kurva,“ řekla Colomba.

„Chtěl jsem ti to říct, ale nebrala jsi telefon.“

„Byla jsem ve sprše. A už mám zpoždění na večeri. Takže je mi líto, ale řekněte svému kolegovi, aby se vrátil zpátky, odkud přijel.“

„To tě ani nezajímá, proč jsem ho k tobě poslal?“

„Ne.“

„Stejně ti to řeknu. Potřebuju, aby sis udělala vyjížďku na Praton del Vivaro.“

„A co tam?“

„Nechci ti zakazit překvapení.“

„Už jste mi jedno připravil.“

„Tohle bude ještě zajímavější.“

Colomba si odfrkla. „Pane komisaři... jsem mimo službu, pokud si nevzpomínáte.“

Rovereho hlas zvážněl. „Žádal jsem tě snad v průběhu té doby o něco?“

„Ne, nikdy,“ připustila Colomba.

„Usiloval jsem snad o to, aby ses vrátila dříve, než přijde ten správný čas, nebo jsem tě nutil zůstat?“

„Ne.“

„Takže mi nemůžeš odmítnout laskavost.“

„Že ne? Ale hovno.“

„Opravdu tě potřebuju, Colombo.“

Z jeho tónu Colomba poznala, že to skutečně tak je. Pár vteřin mlčela. Připadala si zahnaná do kouta. „Je to vážně nutný?“ zeptala se potom.

„Samozřejmě.“

„A nechcete mi říct, o co se jedná.“

„Nechci tě ovlivňovat.“

„To je od vás šlechetný“

„Tak co? Ano, nebo ne?“

To je naposledy, pomyslela si Colomba. „Tak dobře. Ale řekněte tomu kolegovi, ať přestane zvonit.“

Rovere zavěsil, Colomba chvilku bez hnutí zírala na telefon a pak zavolala svému rezignovanému hostiteli, že na večeři nedorazí, a když skončil s nepříliš přesvědčivými protesty, navlékla si roztrhané džíny a mikinu s motivem Angry Birds. Takové oblečení by si do služby v životě neoblékla, ale teď si ho vybrala schválně.

Vzala si klíče z botníku v předsíni a automatickým pohybem překontrolovala, jestli má k pásku připevněné pouzdro se zbraní. Její prsty ale nahmataly jen prázdno. Vmžiku si vzpomněla, že ode dne, co ji hospitalizovali, se její pistole nachází ve zbrojním skladu, ale ten krajně nepříjemný pocit, který se jí zmocnil, připomínal zakopnutí o neexistující schod; na okamžik si v paměti vybavila, jaké to bylo, když naposledy držela svou zbraň. Rozrušilo ji to tak, že dostala záchvat paniky.

Plice se jí okamžitě sevřely a místnost rázem zaplnily divoce se pohybující stíny. Byly to stíny, co se s řevem plazily po stěnách a podlaze, stíny, na které člověk nemohl upřít zrak. Nacházely se vždy mimo zorné pole a zahlédnout se daly pouze koutkem oka. Colomba věděla, že nejsou skutečné, ale zároveň je vnímala každou buňkou svého těla. Měla strach. Cítila bezhlavou a absolutní hrůzu, z níž se jí tajil dech, až si myslela, že se zadusí. Snažila se po hmatu najít hranu botníku, když vtom do něj narazila hřbetem ruky. Pronikavá bolest jí projela jako elektrický výboj z prstů do celé paže, ale odezněla příliš brzy. Uhodila se znovu a zase znovu, až si rozedřela kůži na jednom z kloubů, a plíce se jí těmi nárazy zase rozběhly, jako když se defibrilátorem nahazuje srdce zasažené infarktem. Máchala kolem sebe rukama, snažila se vdechnout co největší množství vzduchu a potom

už začala dýchat normálně. Stíny zmizely, strach se rozplynul, zbyl po něm jen ledový pot na šíji.

Je naživu, je naživu. To si pět minut vkleče na podlaze opakovala, dokud ta věta nezačala dávat smysl.

3

Colomba seděla na podlaze a dalších pět minut se snažila kontrolovat své dýchání. Od minulého záchvatu paniky uběhla spousta dní, spíše týdnů. Začaly hned poté, co ji pustili z nemocnice. Říkali jí, že to může přijít – bylo to dost běžné, když se někomu stalo něco takového, co jí –, ale když s ní o tom mluvili, představovala si pod tím pojmem leda to, že se sem tam trochu roztřeše a nebude moct spát. Poprvé to ale bylo jako zemětřesení, které s ní úplně zacloumalo, a podruhé to bylo ještě silnější. Z nedostatku kyslíku omdlela a byla přesvědčená, že umírá. Mívala ty záchvaty často, někdy i tři nebo čtyři za den. Jako spouštěč mohl fungovat i nějaký zvuk nebo pach, třeba když ucítila kouř.

Nemocniční psycholog jí na sebe dal číslo, aby mu mohla zavolat, kdyby potřebovala oporu. Vlastně ji o to přímo poprosil. Ale Colomba o svých stavech neřekla ani jemu, ani nikomu jinému. Prosadila se ve světě mužů, z nichž spousta by ji raději viděla namísto pistole nosit kávu, a tak se naučila slabosti a trápení přede všemi skrývat. A koneckonců někde v hloubi duše věřila, že si to zaslouží. Byl to její trest za Katastrofu.

Zatímco si zalepovala poraněný kloub, prolétlo jí hlavou, že zavolá Roveremu a pošle ho do háje, ale netroufla si na to. Prostě setkání omezí na to nejnutnější, aby učinila slušnosti zadost, potom

se vrátí domů a hodí do schránky svůj rezignační dopis, který leží v kuchyňském šuplíku. Pak se zamyslí, jak naloží se zbytkem svého života, přičemž bude doufat, že ji nečeká osud některých kolegů ve výslužbě, kteří neustále kroužili kolem policejní stanice, aby si pořád připadali jako součást rodiny.

Venku propukla bouřka, která jako by otřásala celým světem. Colomba si přes teplákovku natáhla šustákovou bundu a sešla dolů.

Za volantem policejního vozu seděl mladík, který hned vystoupil ven do deště, aby ji pozdravil. „Strážník Massimo Alberti, inspektorko Caselliová.“

„Vrať se do auta, vždyť promokneš,“ řekla a posadila se na místo spolujezdce. Někteří sousedi s deštníky tu scénu se zaujetím pozorovali. Nastěhovala se do tohoto domu před nedávnem a ne všichni věděli, jaké má povolání. Možná to nevěděl nikdo, vzhledem k tomu, jak málo si se sousedy povídala.

Policejní vůz představoval pro Colombu něco jako vůni domova: odraz světla majáčku na předním skle, vysílačka, fotky hledaných přilepené na stínítku, to všechno jí připadalo jako tváře známých, které po dlouhé době znovu vidí. *Opravdu jsi připravená se toho všeho vzdát?* ptala se sama sebe. Ne, nebyla. Ale nic jiného se nedalo dělat.

Alberti zapnul sirénu a vjel na cestu.

Colomba si odfrkla. „Vypni to,“ řekla. „Nemáme naspěch.“

„Dostal jsem rozkaz, abych si pospíšil, paní inspektorko,“ odpověděl Alberti, ale poslechl ji.

Byl to mladík kolem pětadvaceti se světlou pletí, na níž se rýsovaly pihy. Ucítila z něj vůni vody po holení, která jí připadala příjemná, i když pro to místo a čas nevhodná. Možná měl Alberti lahvičku s sebou a navoněl se, aby na ni udělal dobrý dojem. I uniformu měl až moc nažehlenou a čistou. „Jsi nováček?“ zeptala se ho.

„Dokončil jsem školu před měsícem, předtím jsem byl rok jako dobrovolník ve vojenské službě. Pocházím z Neapole.“

„Začal jsi pozdě.“

„Kdybych neprošel výběrovým řízením minulý rok, byl bych už moc starý. Stihl jsem to o fous.“

„Tak hodně štěstí,“ zamumlala.

„Paní inspektorko, mohl bych se vás na něco zeptat?“

„Jen do toho.“

„Jak se člověk dostane ke kriminálce?“

Colomba se ušklíbla. Skoro všichni strážníci toužili přejít ke kriminálce. „Tam se člověk dostane z vlastní iniciativy. Podáš si žádost u svého velitele a chodíš na školení u soudní policie. Ale když se ti tam podaří dostat, nezapomínej, že to není zas taková zábava, jak si představuješ. Musíš úplně zapomenout na hodiny.“

„Mohu se zeptat, jak se to povedlo vám?“

„Po výběrovém řízení v Miláně jsem sloužila dva roky na komisařství, potom na protidrogovém oddělení v Palermu. A když byl před čtyřmi lety komisař Rovere převelen do Říma, šla jsem s ním jako jeho zástupkyně.“

„Na oddělení vražd.“

„Něco ti poradím, neříkej oddělení vražd, pokud nechceš, aby všichni poznali, že jsi bažant.“ „Bažant“ se přezdívalo všem novým strážníkům. „Tak se tomu říká v televizi. Je to třetí oddělení kriminálky, jasný?“

„Promiňte mi to, inspektorko,“ řekl Alberti. Když zrudl, šly pihy vidět ještě výrazněji.

Colombě už lezlo na nervy mluvit jen o sobě. „Jak to, že tě posílají na výjezd samotného?“

„Normálně jezdíme se starším kolegou, ale já se nabídl jako dobrovolník na pomoc při pátrání. To já a můj kolega jsme dneska našli Maugeriho na okresní silnici.“

„Uvědom si, že vím úplný hovno o tom, co tu povídáš.“

Alberti to napravil a Colomba za chvíli věděla o ztracených výletnících a muži v šortkách.

„Ve skutečnosti jsem ale po ničem nepátral. Jel jsem do místa jejich bydliště a pak jsem zůstal na hlídce,“ uzavřel to Alberti.

„Byl jsi v domě té rodiny?“

„Ano. Pokud ta žena utekla, nic si s sebou nevzala.“

„A co říkají sousedi?“

„Nic užitečného, jenom spoustu klepů,“ řekl Alberti a znovu se usmál. To, že se nesnažil za každou cenu si udržet kamenný výraz, jak to bylo pro bažanty typické, mu přičetla k dobru.

Proti své vůli se usmála, až ji to z toho nezvyku skoro zabolelo. „Kam to jedeme?“

„Středisko pátrání je v jezdeckém centru Vivara. Jsme tam my, karabiniéři, hasiči a civilní obrana. A k tomu hromada lidí, co tam dělá jenom zmatek. Už se to rozkřiklo.“

„Rozkřikne se to vždycky,“ řekla Colomba, ale radost z toho neměla.

„Před třemi hodinami tam bylo celkem rušno. Viděl jsem jet dva Land Rovery směrem k Monte Cavu a v nich policisty a státního zástupce, doktora De Angelise. Znáte ho?“

„Ano,“ pronesla s nelibostí. Státní zástupce Franco De Angelis si liboval, když se o něm psalo v novinách. Do penze mu chybělo jen pár let a všichni říkali, že míří na vrchní státní zastupitelství a že by klidně zfalšoval jakýkoliv dokument, aby se tam dostal. „Jak daleko je Monte Cavo od místa, kde měli ten piknik?“ zeptala se.

„Dva kilometry lesem, deset po silnici. Chcete se podívat na zprávu? Leží vytištěná na palubní desce.“

Colomba si ji vzala. Byly v ní také fotky zmizelých stažené z Facebooku. Lucia Balestrierová měla černé vlnité vlasy a rozhodně vypadala na svých svých devětatřicet let, méně by jí nikdo nehádal. Chlapec byl baculatý a měl brýle, které vypadaly jako dna zavařovací sklenice.

Na fotce seděl ve školní lavici a nedíval se do objektivu. Bylo mu šest a půl roku. Jmenoval se Luca.

„Jestli skončili až na Monte Cavu, tak se teda chlapec s matkou pořádně prošli. A nikdo je neviděl, je to tak?“

„Tak je mi to známo.“

Znovu se ozvalo bubnování deště a doprava rázem zpomalila, ale před nimi se díky majáčku auta rozestupovala jako moře před Mojžíšem, a tak se ke sjezdu na Velletri dostali za půl hodiny. Colomba uviděla změt služebních aut a dodávek civilní obrany, co za plotem jezdeckého centra tvořily jednolitou masu. Centrum byl vlastně komplex jednopatrových, skromně působících staveb vystavěných podél jezdecké dráhy.

Projeli krokem po okresní silnici zatarasené policejními vozy, auty přítomných lidí, autobusem karabiniérů, sanitkami a hasičskými vozy. Stály tam také přenosové vozy dvou televizních stanic s anténou na střeše a byla tam i polní pojízdna kuchyně, z níž se vznášel hustý dým. *Už chybí jenom stánky a střelnice*, pomyslela si Colomba.

Alberti zastavil za jedním karavanem. „Jsme na místě, paní inspektorko,“ řekl. „Pan komisař Rovere na vás čeká v řídící místnosti.“

„Ty už jsi tam byl?“ zeptala se Colomba.

„Ano, inspektorko.“

„Tak mě doprovod, ať tam jsem dřív.“

Alberti zatáhl ruční brzdu a vedl Colombu kolem opuštěně působících staveb. Zpoza zdí zaslechla Colomba koňské ržání a doufala, že se neocitne tvářit v tvář nějakému bouřkou splašenému koni. Namířeno měli k jednomu z domků, u něž stáli na hlídce dva strážníci v uniformách, kteří Albertimu zasalutovali na pozdrav a ji ignorovali, protože si mysleli, že je to jedna z civilních osob.

„Počkej tady,“ řekla a bez klepání otevřela dveře, na nichž visel papírek s nápisem STÁTNÍ POLICIE – NEVSTUPUJTE BEZ OHLÁŠENÍ.

Místnost byla původně starý archiv s šanony vyrovnanými podél zdí. Kolem čtyř velkých psacích stolů uprostřed sedělo na půl tuctu strážníků v uniformách nebo v civilu, kteří telefonovali nebo mluvili do vysílaček. Colomba si všimla Alfreda Rovereho, jenž stál nad mapou rozloženou na jednom ze stolů. Byl to muž nižšího vzrůstu, mohlo mu být kolem šedesáti a řídké šedé vlasy nosil pečlivě sčesané dozadu. Colombě neušlo, že má boty i nohavice až do půli nohou celé od bahna.

Strážník sedící blízko vchodu vzhlédl a poznal ji. „Inspektorko Caselliová!“ zvolal a zvedl se. Colomba si nepamatovala jeho jméno, jenom přezdívku Argo 03, kterou používal, když měl službu na řídicí centrále. Všichni přítomní na chvíli ustali v hovoru a prohlíželi si ji.

Colomba se nuceně usmála a pohybem ruky všem naznačila, aby se vrátili k práci. „V pořádku, jen pokračujte.“

Argo jí stiskl ruku. „Jak se máte, inspektorko? Chyběla jste nám.“

„Zato vy mně ne,“ vtipkovala předstíraně. Argo se vrátil k telefonu a v okamžiku se místnost rozhučela. Z toho, co říkali, Colomba pochopila, že podél okresní silnice rozmístili kontrolní hlídky. To bylo zvláštní. V případě zmizení se takhle běžně nepostupovalo.

Přistoupil k ní Rovere. Dlaní jí jemně stiskl rameno a zadíval se jí do očí. Dech mu byl cítit po cigaretách. „Vypadáš dobře, Colombo. Opravdu dobře.“

„Děkuju, pane komisaři,“ odpověděla a napadlo ji, že on naopak vypadá zestárlé a unaveně. Měl pod očima úplné vaky a na tváři dlouhé vousy. „Co se tady děje?“

„Jsi zvědavá?“

„Vůbec ne. Ale když už jsem tady...“

„Za chvíli uvidíš,“ řekl, vzal ji za paži a sunul ji ke dveřím. „Podíváme se po nějakém autě.“

„Moje stojí u vchodu.“

„To ne, potřebujeme džíp.“

Vyšli ven a Alberti, který se opíral o zeď, si střelhubitě stoupl do pozoru.

„Ty jsi ještě tady?“ zeptal se Rovere.

„Já mu řekla, aby tady počkal,“ objasnila Colomba. „Doufala jsem, že pojedu brzo zpátky.“

„Umíš řídit teréňáka?“ zeptal se Rovere Albertiho.

„Ano, doktore.“

„Běž ke vchodu a nějakého sežeň, my tu na tebe počkáme,“ naká-
zal Rovere.

Alberti vyběhl ven. Rovere si zapálil cigaretu i navzdory ceduli se zákazem.

„Pojedeme na Monte Cavo?“ zeptala se Colomba.

„Tak já se snažím ti nic neprozrazovat, a ty na to stejně přijdeš,“ opáčil.

„Myslel jste, že si nebudu povídat s řidičem?“

„To bych byl uvítal.“

„A co tam teda je?“

„Uvidíš na vlastní oči.“

Do dvora komplexu zacouval Land Rover a jen o fous minul mo-
torku dopravní policie.

„To je dost.“ Rovere vzal Colombu za paži a chystal se ji odvést ven.

Ona se mu ale vysmekla. „To máme tak naspěch?“

„Ano, za hodinu nebo i dřív už tam naše přítomnost nebude zrov-
na žádoucí.“

„A proč?“

„Vsadím se, že na to přijdeš sama.“

Rovere otevřel dveře od auta. Colomba nenastoupila. „Vážně uva-
žuju o tom, že se vrátím domů, komisaři,“ řekla. „Hádanky jsem ne-
měla ráda ani jako malá.“

„Ale nelži. To bys sis vybrala jiné povolání.“

„Právě to mám v plánu.“

Rovere si povzdechl. „Jsi opravdu rozhodnutá?“

„Víc už ani být nemůžu.“

„O tom si promluvíme později. Teď si naskoč.“

Colomba se rezignovaně sesula na zadní sedadlo.

„Vidíš, že to jde,“ řekl Rovere a posadil se dopředu.

Podle Rovereho pokynů vyjeli z jezdeckého centra na okresní silnici u Vivara a po necelých pěti kilometrech zamířili na via dei Laghi, odkud pokračovali až na silnici ve směru na Rocca di Papa. Míjeli posledních pár domů a restauraci, kde pod pergolou pila kávu a kouřila skupinka strážníků. Vypadalo to, že všichni civilní občané někam zalezli, vidět byly jen uniformy a vojenská vozidla. Ujeli další kilometr a zamířili na silnici, po níž se stoupalo k Monte Cavu.

Když zastavili, nikdo jiný na místě nebyl. Mezi stromy na konci pěšiny zahlédla Colomba záři fotoelektrických snímačů, která narušovala všudypřítomnou tmu.

„Odsud musíme jít po svých, pěšina je moc úzká,“ oznámil Rovere. Otevřel kufr a vytáhl dvě kapesní svítilny.

„Mám hledat schovaný papírky s náповědou?“

„Bylo by pěkné, kdyby nám někdy připravili indicie jak na stříbrném podnose, vidět?“ řekl Rovere a podal jí svítilnu.

„Jaký indicie?“

„Dočkej času.“

Vešli na pěšinu z obou stran krytou stromy, jejichž větve se navzájem proplétaly a vytvářely něco na způsob zeleného tunelu. Teď když přestalo pršet, tam bylo tam téměř hrobové ticho. Ve vzduchu Colomba ucítila vlhkost a tlející listí a v mysli se jí bezděky vybavily houby, na něž jako malá chodívala se strýčkem, který už byl roky po smrti. Nedokázala si vzpomenout, jestli někdy vůbec nějaké našli.

Rovere si zapálil další cigaretu, přestože už ho chuze zmáhala tak, že sotva popadal dech. „Tohle je Posvátná cesta,“ řekl.

„A co je to za cestu?“ zeptala se Colomba.

„Je to cesta, která vedla k antickému chrámu. Vidíš? Je tu ještě původní dláždění,“ řekl Rovere a ukázal paprskem světla ze svítlny na destičky z šedého čediče, na nichž se podepsal zub času. „Jedna z pátracích skupin šla před třemi hodinami touhle cestou a dorazila až k vyhlídce.“

„K jaký vyhlídce?“

Rovere namířil svítilnu na řadu stromů před nimi. „Tam vzadu.“

Colomba sklonila hlavu a prosmýkla se pod změtí větví, které za sebou ukrývaly širokou skalní terasu ohraničenou kovovým zábradlím. Zhruba deset metrů pod vyhlídkou byla mýtina s tmavou skvrnou tvořenou borovicemi a duby. Mezi pěšinou a stromy parkovaly dva Land Rovery a dodávka, jež sloužila policii k převozu techniky. Ozývalo se tam hučení dieselových generátorů od fotoelektrických snímačů a ozývaly se odtamtud hlasy.

Rovere, který supěl jako papíňák, si stoupl vedle ní. „Skupina se zastavila tady. Byla náhoda, že si jich všimli.“

Colomba uchopila svítilnu jako oštěp a namířila ji až za skalní okraj, kam Rovere ukazoval.

Na jedné osamělé skále se ve tmě zalesklo něco světlého, v první chvíli to vypadalo jako igelitová taška zachycená o křoví. Když si posvítila přímo na ni, došlo jí, že jde o pár modrobílých sportovních bot, které visely z křoví a pomalu se otáčely kolem své osy. I z té vzdálenosti si všimla, že to jsou tak devětadvacítky, maximálně třicítky, tedy dětské boty.

„To dítě spadlo tady?“ zeptala se Colomba.

„Podívej se pořádně.“

Colomba tak učinila a zpozorovala, že ty boty nejsou zachycené o křoví, ale jsou na něm přivázané tkaničkami. Otočila se a podívala se na Rovereho. „Někdo je tam dal.“

„Ano. A právě tohle přimělo skupinu k sestupu. Půjdem tudy,“ řekl a ukázal na pěšinu. „Ale dej si pozor, je to strmá cesta. Jeden z kolegů si tu vymknul kotník.“

Rovere vyrazil jako první, Colomba šla za ním a i proti své vůli cítila zvědavost. Kdo tam ty boty dal? A proč?

Náhly závan větru jí chrstl do obličeje dešťové kapky, až nadskočila, a v tu chvíli se jí sevřely plíce. *Pro dnešek už by krize stačily, jasný?* řekla si. *Až se vrátím domů, klidně si jednu pořádnou dopřeju a možná si i znova pobřečím. Ale prosím, teď ne.* Sama nevěděla, komu to vlastně říká. Věděla jen, že atmosféra toho místa ji začíná znervózňovat, a chtěla odtamtud co nejdříve vypadnout. Minuli řadu stromů rostoucích na příkrém náspu, kde se vinuly křoviny a ostružiní a kde se v půlkruhu tyčilo mnoho objemných kamenů. Kolem jednoho z nich stálo pohromadě zhruba deset lidí, mezi nimiž byli Franco de Angelis a komisař Marco Santini z Ústřední vyšetřovací služby. Dva muži celí v bílém fotografovali dole u balvanu něco, na co Colomba neviděla. Na pažích měli pásky se zkratkou pro Útvar pro vyšetřování násilných trestných činů a Colomba rázem všechno pochopila, i když to v hloubi duše věděla od začátku. Ona se přece nezabývala zmizelými, zabývala se zavražděnými. Přistoupila blíž. Balvan vrhal tmavý a ostrý stín na postavu schoulenou na zemi. *Bože, jen ať to není to dítě,* problesklo Colombě hlavou. Její prosba nezůstala nevyslyšena.

Tělo patřilo matce.

Hlavu měla oddělenou od těla.

4

Mrtvola ležela na břiše s nohama u sebe a jednou paží pod tělem. Druhou paží měla nataženou vodorovně dlaní vzhůru. Krk končil řezem, který ve světle reflektorů nafialověle zářil, a bylo vidět i vlhce se třpytící bílou kost. Hlava ležela asi o metr dál, byla položena na jednom ze spánků a obličej měla namířený směrem k tělu.

Colomba zdvihla oči od mrtvoly a uviděla, že ji všichni ostatní sledují.

Santini vypadal našťavaně. Byl to muž kolem padesátky, měl atletickou postavu a nosil tenké kníry. „A tebe sem pozval kdo?“ zeptal se znenadání.

„Já“, odpověděl Rovere.

„Promiňte, ale mohu se zeptat, z jakého důvodu?“

„Profesní školení.“

Santini bezmocně rozhodil rukama a odešel o kus dál.

Colomba si potřásla rukou se státním zástupcem. „No dobře, dobře,“ řekl roztržitě. S omluvou se skoro okamžitě vzdálil a táhl s sebou Rovereho. Colomba zdálky viděla, že spolu něco tiše probírají.

Zbylí přítomní, kteří ji znali buď od vidění, nebo o ní slyšeli vyprávět, si ji nepřestávali měřit pohledem do té doby, než se ze stínu vynořil Mario Tirelli a z té nepříjemné situace ji vysvobodil. Byl to soudní lékař, vysoký a hubený muž s rybářským kloboukem na hla-

vě. Přezvykoval pendrek; vždy měl s sebou aspoň kousek ve stříbrném cigaretovém pouzdře, které si s ním věkem nezadalo.

„Jak se máš?“ zeptal se a stiskl jí ruku oběma svými ledovými dlaněmi. „Moc jsi mi chyběla.“

„Ty mně taky,“ řekla Colomba upřímně. „Jsem pořád ještě mimo službu, tak se moc nedojímej.“

„Tak co tady v tom mokru děláš?“

„Jak se zdá, tak na tom Roveremu dost záleží. Spíš mi řekni, co tu dělají *oni*.“

„To myslíš ÚVS nebo ÚVNTČ?“

„Myslím obojí. Měli by se zabývat organizovaným zločinem nebo sériovými vraždami. Tady je jen jedno tělo.“

„Technicky vzato by mohli i hledat zatoulané kočky, pokud je do toho státní úředníci zaangažují.“

„A De Angelis je kamarád Santiniho.“

„A rádi si navzájem přihřívají polívčičku. Santini se očividně nechtěl spoléhat na forenzní policii a přitáhl si sem ty šašky v bílých kombinézkách. Když na něco přijde, nebude se muset s nikým dělit o zásluhy.“

„A když se mu to nepovede?“

„Pak svalí vinu na vás.“

„To je pěkná sviňárna.“

„Jako obvykle. Měla bys radši odpočívat, než se tím tady prokoušávat.“

„Ty taky. Neměl bys být náhodou v důchodu?“

Tirelli se usmál. „Já totiž *pracuju* jako konzultant. Nebaví mě sedět doma a číst detektivky, navíc neumím luštit křížovky.“ Tirelli byl bezdětný vdovec: ten jednou se skalpelem v ruce i zemře. „Chceš, abych ti řekl něco o té ženě, nebo pořád děláš, že tě to nezajímá?“

„Tak spust.“

„Byla popravena sečnou zbraní s mírně zakřivenou čepelí. Vrah zasadil oběti nejméně čtyři nebo pět ran, čímž oddělil hlavu od trupu v oblasti mezi druhým a třetím obratlem. Hned první rána byla pravděpodobně smrtelná, dostala ji pod zátylek, když ještě stála.“

„Takže útočil zezadu.“

„Ano, soudě dle směru řezu. Zemřela tak do minuty, vědomí ztratila okamžitě. Stalo se to dnes odpoledne, soudě dle ztuhlosti, ale vzhledem k tomu dešti a celkovým podmínkám je těžké určit přesnou hodinu. Řekl bych, že mezi třináctou a osmnáctou. Uvidíš, že ti z ÚVNTČ to určí přesně i na vteřiny,“ dodal sarkasticky.

„Nic nenasevňuje tomu, že by se bránila,“ řekla Colomba. „Musela vrahovi důvěřovat, jinak by se aspoň v poslední chvíli před vraždou otočila.“

„Využil moment překvapení a hlavu jí pak usekl na zemi.“

Díky tomu, že se Santini spolu s ostatními už od mrtvolky vzdálil, si mohla jít Colomba prohlédnout tělo zblízka. Učinila tak zcela mechanicky, skoro ji to nevyvedlo z míry. Tirelli ji následoval.

„Nevypadá to, že by ji svlíkl a znovu oblékl,“ řekla Colomba. „Žádný posmrtný sexuální násilí.“

„Taky jsem toho názoru.“

Zadívala se zblízka na hlavu. Oči se nikdo ani nedotkl. „Žádný známky penetrace úst nebo uší.“

„Díkybohu...“

„To dítě u toho bylo?“

„To se neví. Ještě ho nenašli.“

„Unesl ho ten vrah?“

„To zní nejpravděpodobněji.“

Colomba zakroutila hlavou. Neměla ráda, když v tom byly zamíchané děti. Znovu se zadívala na místo činu. „Takže o sex tu nejde. A tělo nebylo zohaveno.“

„Uříznout někomu hlavu podle tebe není zohavení?“

„Jiné známky násilí na sobě nemá. Ani jedinou podlitinu.“

„Možná mu stačilo to, co udělal,“ řekl Tirelli.

Než mohla Colomba něco odpovědět, v křoví se napřímil jeden z techniků. „Hej! Tady!“ zařval.

Vydali se za ním všichni včetně Colomby, která ještě stále podléhala svým automatickým reakcím. Technik vytáhl ze spodní části křoví zahradnický nůž, jehož čepel třímal prsty v gumových rukavicích. Santini se sklonil, aby si ho zblízka prohlédl. „Jsou tam malé rýhy, ty mohla způsobit kost.“

„Jako brusiče nožů by tě čekala velká budoucnost,“ prohlásila Colomba.

Santini sklapl čelist. „Ty jsi ještě tady?“

„Ne, to máš halucinace.“

„Buď tak hodná a do ničeho tu nezasahuj. Nestojíme o to, abys nám v tom tady dělala bordel.“

Colomba cítila, jak se jí hrne do tváří krev. Udělala krok vpřed a zatnula pěsti. „Řekni to ještě jednou, ty sráčí.“

Technik, který držel nůž, pozvedl ruku. „No tak... Jsme snad na školním dvoře?“

„To ona je vyšinutá,“ řekl Santini. „Copak to nevidíš?“

Tirelli položil Colombě dlaň na paži. „Nestojí ti za to,“ zašeptal jí.

Zhluboka vydechla celý obsah plic. „Jdi do prdele, Santini. Dělej svou práci a chovej se, jako bych tu nebyla.“

Santini přemítal nad nějakou pichlavou odpovědí, ale žádná ho nenapadla. Ukázal na nůž a řekl Tirellimu: „Doktore, můžeme?“

„Můžete,“ odpověděl.

Technik přejel po čepeli vatovou tyčinkou. Tyčinka se zbarvila do tmavě modra: stopa krve. Náčiní pak vložil do sáčku, na nějž nalepil etiketu. V laboratoři později srovnají ulpělou krev s DNA oběti, ale Colomba se domnívala, že existuje jen minimální pravděpodobnost,

že nejde o shodu. Tirelli odešel s technikem a Santini, kterého zavolal jeden ze strážníků v uniformě, zmizel směrem k cestě, odkud se na místo přicházelo. Colomba zůstala stát u křoví sama. Zatímco přemýšlela o tom, že se vrátí k autu a na všechno se vykašle, mezi stromy, vedle nichž stála, se ozval šelest a v odrazu světla fotoelektrického snímáče se objevil bledý a zpocený Albertiho obličej. Otíral si rty papírovým kapesníkem.

Colombě došlo, že šel zvracet, a zamrzelo ji, že ho nechala samotného. „Je ti dobře?“

Kývl. „Ano, inspektorko,“ řekl, ale tón jeho hlasu dával tušit opak. „Musel jsem...“

„Rozumím. Nic si z toho nedělej. To se stává. To je první mrtvola, kterou jsi kdy viděl?“

Alberti zavrtěl hlavou. „Ne. Ale takovou nikdy... Jak dlouho vám trvalo, než jste si zvykla?“

Než stihla Colomba cokoliv odpovědět, zavolal na ni Rovere. „Pojď sem, ať nepřijdeš o poslední část představení.“

Colomba Albertiho poplácala po zádech. „To chce klid.“ Šla za svým bývalým nadřízeným k jednomu ze vzdálenějších balvanů, odkud nebylo vidět tělo. „Co za představení myslíte?“

Skupina vyšetřovatelů se zase vrátila k mrtvé a všichni vypadali, že na něco čekají. A hlavně De Angelis, který se nervózně usmíval do prázdna.

„Přijede sem její manžel,“ řekl Rovere.

O pár vteřin později bylo za řadou stromů slyšet, jak zhasíná motor nějakého terénního vozidla. Znovu se tam v doprovodu dvou strážníků v uniformách objevil Santini a ještě muž v šortkách a špinavém tričku, který se kolem sebe zmateně rozhlížel.

Byl to Stefano Maugeri. Vzhledem k tomu, jak zuboženě vypadal, Colomba pochopila, že se od zmizení své ženy nehnul z oblasti, kde probíhalo pátrání. „Jsou to debilové, že ho sem přivedli?“

řekla. „Identifikaci přece mohl provést v márnici, až by tělo dali dohromady.“

„Nejde jim o identifikaci,“ odpověděl Rovere.

Santini a dva strážníci vedli Maugeriho pořád dál, dokud nedošli až k menhiru. Colomba si všimla, že zaváhal a na okamžik se zastavil. „Co to tam vzadu je?“ slyšela ho, jak se ptá.

Probaha, oni mu to neřekli, pomyslela si Colomba.

Santini pobídl Maugeriho, aby pokračoval dál, ale ten se zastavil jako zvíře, které ucítlo řeznický nůž. „Ne, nejdu tam, pokud mi neřeknete, co tam je. Nepůjdu tam. Prostě to odmítám.“

„Je to vaše žena, pane Maugeri,“ oznámil mu Santini a zpříma ho pozoroval.

Maugeri zavrtěl hlavou, ale pak mu to najednou začalo docházet. „Ne...“ Rozhlédl se kolem sebe a působil ještě zmateněji. Potom se na pár posledních metrů rozběhl, než ho zarazili strážníci, kteří stáli kolem těla. Colomba odvrátila pohled, když se muž dal do pláče.

5

„Vrátíme se,“ řekl Rovere pár minut před jedenáctou. Maugeriho, kterého museli podpírat, odvedli pryč a ženino tělo bylo uklizeno do pytle na mrtvolu. Colomba, Rovere a Alberti se vrátili k autu stejnou cestou jako předtím.

Na palubě jedoucího džípu jako první prolomila mlčení Colomba. „To bylo pěkný svinstvo,“ zabrblala.

„Ale víš přece, proč to udělali, ne?“ zeptal se Rovere.

„Na to nemusím být génius,“ řekla Colomba. Začínala ji bolet hlava a připadala si ještě unavenější, než kdy byla v minulých měsících. „Doufali, že se v tom momentě přizná.“

Rovere zatukal Albertimu na rameno. „Zastav tady.“

Dorazili do restaurace, kterou míjeli, když jeli nahoru. Pod stříškou teď byl pouze provozovatel a uklízel stolky a židle dovnitř.

„Dala by sis kafe, že jo, Colombo?“ zeptal se Rovere. „Nebo možná by sis radši dala něco k jídlu.“

„Kafe zní dobře,“ zalhala. To, co opravdu chtěla, bylo vrátit se domů a na to celé zapomenout. Chtěla si znovu vzít knihu, kterou nechala otevřenou na stole v obývací – bylo to staré vydání *Mistra dona Gesualda* od Vergy – a dopít načatou lahev Primitiva, co měla v lednici. Prostě dělat normální věci, které nepáchly krví a bahnem.

Provozovatel je pustil dovnitř, i když už zavíral. V zastaralé restauraci s dřevěnými lavicemi a stoly to páchlo chlorovým čističem a ztuchlým vínem. Uvnitř byla ještě větší zima než venku. Colombě problesklo hlavou, že na první zářijové dny už se léto zdá nějak vzdálené. Ani jí nepřipadalo, že jsou blízko Říma.

Posadili se ke stolku blízko výkladní skříně. Rovere si objednal americano a pohrával si s hrnkem, aniž by od ní zvedl oči, ale ve skutečnosti se na ni vůbec nedíval.

„Proč si všichni myslí, že to udělal ten manžel?“ zeptala se Colomba.

„Zprvė,“ odpověděl Rovere, „nikdo Maugeriho neviděl s ženou a synem na Pratoní. Všichni ti, kteří přišli svědčit, tvrdí, že ho viděli vždycky jen samotného.“

„Člověk si snáz zapamatuje otce, co zoufale hledá svou ženu a dítě, než nějakou rodinku na pikniku.“

„Přesně tak. Ale zatím vedou všechna svědectví jen jedním směrem.“ Bubnoval si do rtů rukojetí lžičky. „Zadruhé, v kufru auta se našla krev.“

„Tirelli říká, že žena byla zabita na tamtom místě,“ namítla Colomba. „A ten obvykle nemluví do větru.“

„Krev patřila tomu dítěti. Bylo tam pár skvrn, špatně vyčištěných. Otec pro to nemá žádné vysvětlení.“

„A dál?“ zeptala se Colomba.

„Maugeri mlátil svou ženu. Na místní policejní stanici od nich mají třikrát hlášený křik. Ona byla hospitalizovaná kvůli zlomené nosní přepážce. Řekla, že uklouzla v kuchyni.“

Colomba cítila, jak se jí bolest hlavy stupňuje. Zdálo se, že čím víc o té záležitosti mluví, tím silněji se jí zarývá pod kůži. „Všechno sedí. Tak proč jsem do prdele tady?“

„Chvilku se nad tím zamysli. Ta žena nejeví žádné známky toho, že by se bránila.“

Colombě začalo trochu svítat. „Věděla, že její muž je násilník. Ale přesto se k němu obrátila zády a nepokoušela se o útěk...“ Colomba

se nad tím na chvíli zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Je to zvláštní, v tom s vámi souhlasím, ale je to pořád málo na to, aby ho to zprošťovalo viny. Může existovat tisíc jinejch vysvětlení.“

„S kolika vrahy, kteří by se dali definovat jako psychopati nebo sociopati, jsi měla co do činění, Colombo?“ zeptal se Rovere.

„Pár jich bylo,“ zlehčovala.

„A kolik z těch, co zabili rodinného příslušníka, se nakonec přiznalo?“

„Někteří se nepřiznali nikdy,“ řekla Colomba.

„Ale měli v sobě něco, co ti napovídalo, že to udělali, i když to vehementně popírali?“

Colomba s nevolí kývla. „Lhaní je obtížné. Ale psát do hlášení nějaké dojmy nepůsobí moc dobře.“

„A u soudu to taky neobstojí... Ale ti lidé nereagují vůbec přirozeně. Řeknou něco špatně, prohodí nějakou vtipnou hlášku, když by měli brečet. Anebo brečí, když by se měli vztekat. I ti, kteří v sobě vraždění potlačují, jsou čímsi nápadní.“ Na chvílku se odmlčel. „Všimla sis na Maugerim něčeho takového, když mu ukázali jeho mrtvou manželku?“

Colomba si mnula spánky. Co se tady dělo? „Ne. Ale já s ním nemluvila. Jen jsem viděla, jak sebou flákl do bahna.“

„Já jsem byl u jeho prvního výslechu, když se ještě nic nevědělo. On nelhal.“

„Dobře, tak mají špatnýho člověka. Dříve nebo později na to Santini s De Angelisem přijdou a najdou toho správnýho.“

Rovere ji skoro až dychtivě pozoroval. „A co to dítě?“

„Vy myslíte, že je naživu?“ zeptala se Colomba.

„Myslím, že ta možnost tady je. Jestli je otec nevinný, dítě s sebou musel odvést vrah. A pro tu krev v kufru otcova auta bude existovat jiné vysvětlení.“

„Pokud nespadlo do propasti, když utíkalo.“

„To už bychom ho našli. Jak daleko asi může tady v okolí dojít dítě bez bot?“

„Santini ho určitě nechá dál hledat,“ řekla Colomba. „Zase takovej kretén to není.“

„Santini a De Angelis už svoje vysvětlení mají. Jaké jsou podle tebe šance, že budou brát v úvahu nové okolnosti, které jim do toho nepasují? A to ještě v co nejkratším čase, ne za týden nebo za měsíc.“

„Těch šancí moc nebude,“ připustila.

„A co se mezitím stane s tím dítětem?“

„A co vám na tom záleží?“

Rovere se ušklíbl. „Nejsem přece robot.“

„Ale nejste ani naivní.“ Colomba se k němu naklonila. „Dostal jste se do vedení kriminálky nejen proto, že jste skvělej polda, ale taky proto, že v tom umíte chodit. A tomu, že strkáte nos do cizího vyšetřování, teda *neříkám* umět v tom chodit.“

„Nikdy jsem neřekl, že do toho nos strkám já,“ řekl Rovere.

Colomba praštila rukou do stolu. „Kurva! Takže to mě chcete předhodit vlkům?“

„Ano,“ odpověděl Rovere, aniž by na sobě dal znát sebemenší emoce.

Colomba už v minulosti diskutovala s Roverem mnohokrát. Někdy se i pohádali, byla u toho spousta křiku a mlácení dveřmi. Ale nikdy předtím necítila, že by s ní jednal takovým způsobem. „Mohl jste mi ušetřit cestu.“

„To ty jsi říkala, že chceš odejít ze služby, takže nemáš co ztratit. A mohla bys pro to dítě udělat dobrý skutek.“

Colomba už nevydržela dál sedět. Vystřelila ze židle a obrátila se k němu zády. Za výlohou viděla Albertiho, který se opíral o teréňák a zíval tak, že si málem vykloubil čelist.

„Dlužíš mi to, Colombo,“ řekl ještě Rovere.

„Proč vám tolik záleží na tom, abych dělala něco takového?“
 Rovere si povzdechl. „Víš, kdo vede ÚVS?“
 „Scotti. Pokud tam teda ještě je.“
 „Příští rok půjde do důchodu. A víš, kdo je první na řadě na jeho křeslo?“
 „To je mi úplně ukradený.“
 „Santini. A víš, kdo tam byl předtím?“
 Colomba se otočila a konsternovaně se na něj zadívala. „Vy?“
 „Já. Trochu jsem se propadl dolů po tom, co se ti stalo. Kdyby se tam měl dostat někdo, kdo za něco stojí, tak bych to přijal. Ale Santini se do takové funkce nehodí.“
 „Takže musím kvůli vám podělat Santiniho,“ řekla Colomba znechuceně. Zdálo se jí, že se jí Rovere přímo před očima proměňuje a ukazuje tvář, kterou u něho nejenže ještě neviděla, ale doposud si ani nedokázala představit, že ji vůbec může mít. „Kvůli vaší kariéře.“
 „Když všechno půjde dobře, zachráníš život tomu dítěti. Na to nezapomínej.“
 „Pokud je ještě naživu nebo mezitím neumře.“
 „V takovém případě za to ponese vinu ten, kdo špatně vedl vyšetřování.“
 „De Angelisovi půjde na nervy, když se do toho budu vměšovat.“
 „Za normálních okolností by tě mohl nechat suspendovat nebo odvolat. Ale s ohledem na tvou situaci, pokud neporušíš zákon, na tebe žádnou páku nemá. V nejhorším můžeš říct, že jsi to dělala ze své osobní iniciativy, protože ti Santini leží v žaludku, a tím to hasne.“ Colomba se sesula po opěradle. Byla znechucená jak ze sebe, tak ze svého šéfa. Ale v jedné věci měl Rovere pravdu, vážně mu to dlužila. Dlužila mu to, protože on byl ten jediný, v jehož očích nikdy nezahledla ani stín pochybnosti nebo náznak nedůvěry, poté co se stala Katastrofa, viděla v nich pouze lítost. „A budu jednat jako soukromá osoba?“ zeptala se.

„Pořád máš průkaz, tak ho v případě potřeby klidně vytáhni. Ale moc nerozvířuj vodu: pokud budeš něco potřebovat, zastav se za mnou.“

„A když na něco přijdu?“

„Diskrétně to postoupím De Angelisovi.“

„Hned jak De Angelis zavětrí, že vsadil na špatného koně...“

„Tak vsadí na jiného,“ uzavřel to Rovere.

Colomba se dotkla bolavého spánku. „Ale tohle nejde. Sama to nemůžu zvládnout.“ Rovere zaváhal, ale Colombě došlo, že to jen předstíral a odpověď už předem znal. *Všechno si připravil, aby mě mohl použít jako pěšáka ve své mrzké bitvě*, napadlo ji.

„Existuje někdo, kdo by ti mohl pomoci,“ řekl Rovere. „Někdo, ke komu by ses jako policajtky, které záleží na kariéře, nesměla ani přiblížit, a dost možná by tě k sobě ani přiblížit nenechal. Ale v tvém případě...“

„Kdo?“

Rovere si zapálil cigaretu. „Už jsi někdy slyšela o dítěti ze sila?“

The background is a dark, monochromatic image with a heavily textured, cracked surface, resembling dry earth or old stone. The cracks are irregular and run in various directions, creating a complex pattern of light and shadow across the entire frame.

III PŘEDTÍM

Dva mladí manželé u stolu uprostřed jsou ti, co mluví nejtišeji. Nejsou zvyklí na luxus a tohle místo si zvolili na oslavu prvního výročí svatby. Ona se dívá po ostatních stolech, vyhlíží někoho slavného, a on se zase snaží příliš nemyslet na astronomický účet, který jim přinesou. Věděl, že to bude masné, ta restaurace byla v posledním patře obchodáku, kam se neodvážil ani vkročit (ona ve skutečnosti ano, chodí si tam pravidelně prohlížet nové kolekce), ale ne zas tak masné, jak si to přečetl v menu. Ale nechce svou ženu žádat o to, aby se v objednávkách omezovala, ne po tom, co se toho večera nemohla celý týden dočkat a snažila se na sobě co nejlépe zkombinovat svršky ze Zary, které si koupila ve slevách.

Jemu je sedmadvacet let, jí devětadvacet.

Pár metrů od nich osaměle jí německý občan suší směs. Čte americké vydání Sběratele kostí. Trochu ho popuzuje zjištění, že se jeho angličtina v posledních letech zhoršila. Lopotí se s románem, i když ho už četl v německém překladu. Řídí firmu na výrobu mikrosoučástek a neměl nikdy moc příležitostí se procvičovat. Napadá ho, že by mohl zase chodit na soukromé hodiny, přestože už jen to pomyslení ho ubíjí. Cítí se být příliš starý na to, aby se vrátil do školy, a má podezření, že jeho paměť už není, co kdysi bývala. Zbožňuje suší a večerí tam jednou týdně, většinou sám.

Právě mu bylo šedesát let.

U velkého kulatého stolu u okna, diskrétně schovaného za závěsy z hrubé bavlny, sedí dýdžej se svou kamarádkou, svým agentem a s majitelem jedné diskotéky na periferii. Poslouchají číšníka, který se ptá na případné alergie, ještě než jim odříká menu. Dýdžej se chystá odpovědět „jsem alergický na syrové ryby“, aniž by věděl, že tuhle hlášku slyší číšník každý den aspoň jednou a už se jí ani nesměje. Dýdžej je bývalý zpěvák jedné chlapecké skupiny, které se před třemi lety povedlo dostat hit do top desítky. Hraje skoro dvě stě večerů v roce v předních nočních podnicích. Cédéčka už se neprodávají, tohle je práce, co má budoucnost.

Dívka, která ho drží za ruku, na níž je tolik prstenů, že připomíná Pannu Marii Lurdkou s růžencem (na dýdžejově vzhledu je všechno trochu přepísknuté, včetně kmenového tetování na šiji a odbarvených vlasů), doufá, že tentokrát tam zůstane aspoň přes víkend nebo jí řekne, aby jela s ním. Není to jeho přítelkyně, jenom ta, které zavolá, když je večer ve městě, ale ona přesto ví, že jsou oba naladěni na stejnou vlnu. Cítí to uvnitř. Poté co se spolu u něj v hotelu pomilovali, se před ní toho odpoledne otevřel a byl bezprostřední jako dítě. Pořád se smál a vtípkoval. Dělal by něco takového, kdyby pro něj byla jen náhodná holka na sex? Dokonce se jí svěřil, že hodlá brzy vyměnit svého agenta za někoho schopnějšího a ne tak přecitlivělého. Něco tak důvěrného by přece neřekl jen tak někomu, ne?

Zmiňovaný agent není zase tak naivní a už vytušil, k čemu se schyluje. Zatímco sní o cigaretě, zoufale se snaží vzpomenout si na název filmu, v němž Woody Allen dělá tu samou práci jako on a umělci s ním pořád vymetají. Už měsíc totiž dýdžej nějak mžlil o svých plánech, což je kurva jasná indicie. Přemýšlí nad tím, že půjde o dům dál, zrovna teď, když se mu začalo aspoň trošičku dařit. To všechno jen díky jeho práci, díky milionu telefonátů, co udělal, díky chvilím, kdy prosil a vybrožoval, aby pro něj vymohl více prostoru. Kdo ho asi tak dostal na MTV European Awards, co? Nebo mu zařídil pevný vysílací čas v rádiu? Agent se rozhodl, že po představení půjde s dýdžejem na

slovíčko, přestože myšlenka na to, co od něj uslyší, mu vzala veškerou chuť k jídlu.

Majitel diskotéky se konverzace příliš neúčastní, a to hlavně kvůli tomu, že se jedná víceméně o umělcův monolog o nových hudebních směrech, které on sám předjímal, a jenom doufá, že večere co nejrychleji skončí. Co se jeho týče, nejlepší album v dějinách je The Dark Side of the Moon a všichni dýdžejové nesahají staré rockové gardě ani po kotníky. Ale takové věci se neříkají někomu, koho si člověk právě najal a komu zaplatil načerno dva tisíce eur, aby mu zaplnil podnik. Zatím se usmívá na tu dívku a říká si, že je to fakt pěkná kost, má postavou modelky a v obličejí bezelstný výraz. S takovou tvářičkou jako by byla přímo předurčená pro prasečinky. Až dýdžej vyklidí pole, zavolá jí s nabídkou, aby u něj v podniku dělala vábničku. „Mohla by to pro tebe být skvělá příležitost, jak se dostat do zábavního průmyslu, neříkej, že tě to ještě nikdy nenapadlo. Jen mi důvěřuj.“

Dýdžejovi je dvacet devět let, agentovi třicet devět, majiteli diskotéky padesát, dívka sedmnáct, číšníkovi dvacet dva.

U stolu blízko vchodu čeká na dezert starší dvojice: zmrzlina s příchutí zeleného čaje pro něj, směs malých sladkostí ze sóji a bobů pro ni, jež z předchozích chodů téměř nic nesnědla. To oni přišli jako první a usadili se v místnosti, když tam bylo ještě prázdné a ticho. Manžel se jí nejednou ptal, jestli není něco v pořádku, ale ona se jen usmála a odpověděla: „Všechno je v pořádku, jenom nemám dneska chuť k jídlu.“ Žijí spolu skoro půl století. On udělal kariéru jako státní úředník, ještě než odešel do důchodu, ona vychovala dva syny, kteří se ozývají akorát na povinné sváteční dny. Ona tolerovala jeho občasné zálety, teď už dávno a polozapomenuté, on zase její stavy emoční lability, při nichž nedokázala vstát z postele a nechávala stažené rolety, aby neviděla sluneční světlo. Čas už ale všechny hrany i rozpory obrousil, oběma jimi prorostl, až se na sobě stali zcela závislými. A ona proto teď neví, jak mu sdělit, že výsledky vyšetření jsou znepokojivé a bezpochyby ukazují na nádorovou masu mezi

čelními dutinami. Nemá ani takový strach ze smrti jako z toho, že ho tu nechá samotného. Sama sebe se ptá, jak si bez ní dál poradí.

Jemu je sedmdesát dva let. Jí šedesát pět.

O dva stoly dál, u jednoho z těch kulatých, sedí čtyři albánské dívky a muž s výrazným profilem. Ty dívky jsou modelky a ten muž je jejich doprovod z agentury. Večeřet s nimi před důležitými přehlídkami patří k jeho pracovním povinnostem. Dohlíží na ně, pomáhá jim, ale především kontroluje, aby nevyváděly nějaké pitomosti. Proto jim opatřil gram kokainu a dívky se teď bez zájmu rýpají v jídle. On drogy rád nemá. Neužívá je a všechny překupníky by postavil ke zdi. Ale ví, že zakazovat dívkám, aby se sjely, je zbytečné. Kdyby jim drogu neopatřil on, sehnaly by si ji u těch, co stojí před rezidencí s porsche a připravenými sáčky. Kdyby je zamkl v pokoji, utekly by oknem, jenom aby se s nimi dostaly. Když jdou ven, vždycky se úplně zřídí. Chodí na zkoušky s promodralýma očima a opuchlou tváří. Po kokainu necítí hlad ani úzkost, že nejsou dost hezké nebo dost schopné. Ještě než se s nimi rozloučí, dá jim další gram a bude doufat, že to postačí.

Konverzace u stolu je útržkovitá: dívky mluví lámanou angličtinou, zato se neustále hihňají. Albánsky se pak dohadují o tom, jestli je gay, anebo jestli chce jít s nějakou z nich do postele. Obě možnosti jsou chybné. On není gay, jenom se mu nelíbí modelky. Připadají mu nudné, hloupé a dělá mu potíže jednu od druhé rozeznat. Ještě ke všemu ho rozesmutňují.

Je mu třicet pět let, dvěma z dívek je devatenáct, další osmnáct, té další dvacet.

Uváděč přivádí do místnosti čtyři Japonce. Zastupují jednu z prodejen nejúspěšnějších firem, která dodává do obchodů na Západě orientální zboží, a právě strávili týden setkáváním s místními velkoobchodníky. Byla to pro ně spíše potupná zkušenost. Zdá se, že si nikdo nepřije nic, co by se odlišovalo od stereotypů, jako jsou bílé tatami, futony z cedrového dřeva a lampy z rýžového papíru.

Mnozí potenciální zákazníci přešli z toho, když zjistí, že jejich firma nevyrábí katany, co se věší na zed', nebo že v Japonsku už nejsou samurajové. Nejmladší Japonec z celé čtveřice přemýšlí, že až změní práci, hned ten den pošle všem klientům fotografii svého domu. Má ho zařízený v západním stylu, výjimku tvoří pouze stůl, který dostal od tchánů. Nemá doma ani PlayStation.

Druhý den jim mělo letět letadlo do Tokia a jídlo v japonské restauraci neměli na programu. Ale ředitel obchodní sítě je pozval na večeři, což nemohli odmítnout. Raději by šli do nějakého veselého lokálu, kde by si mohli povolit kravaty, zasmát se a dát si víno. Ale dopadlo to takhle a jim nezbylo, než se s tím smířit.

Je jim padesát, čtyřicet pět, čtyřicet a třicet šest let. Řediteli je padesát pět.

Žena opřená zády o zed' nespouští z očí vchodové dveře. Když kolem ní někdo projde, otočí hlavu, aby je měla stále v zorném poli. Co se posadila, ještě nepromluvila, vody se ani nedotkla, nepřečetla si denní menu. Jen se dívá a tím to hasne, jednu ruku má na kolenou a druhou dlaní vzhůru na ubrusu. Číšníkovi, který se jí ptal, jestli si nechce objednat, odpověděla, že na někoho čeká, a vzhlédla k němu jenom na okamžik. V těch očích číšník nezachytil žádný odlesk. Jako by se dívala skrz něj, jako by vůbec neexistoval. Napadlo ho, že by nechtěl být v kůži toho, co se zpozdil. Nezdálo se, že by mu to ta žena byla ochotna odpustit.

Jí je třicet jedna let, číšníkovi dvacet devět.

A zatímco žena s ledovýmá očima vyskočí od stolu, zatímco se dýdžej chystá prohodit utipnou hlášku, zatímco se německý zákazník chystá otočit stou stránku románu, zatímco se mladá manželka chystá objednat degustační menu o dvaceti chodech, zatímco skupina Japonců odmítá ochutnávku saké, zatímco se jedna z modelek chystá zvednout a jít si dát na záchod ještě poslední lajnu...

Čas se zastaví.

The background is a dark, monochromatic image with a heavily textured, cracked surface, resembling old stone or parched earth. The cracks are irregular and run in various directions, creating a complex pattern of light and shadow across the entire frame.

**IV
STAŘÍ
PŘÁTELÉ**

1

Muž v kožené bundě se vrátil. Jako obvykle stál opřený v rohu ulice via Tiburtina antica a nervózně přešlapoval z jedné nohy na druhou. Dante Torre ho sledoval zpoza své prosklené terasy o pět pater výš a marně se s ním snažil navázat oční kontakt. Věděl, že muž v bundě tam bude čekat další hodinu, až do dvanácti třiceti, kdy k základní škole začnou ve velkém proudit matky, a pak se krok po kroku stáhne. Až se otevře brána, bude už nejméně dvacet metrů daleko od čekajících rodičů a bude se chvíli dívat na skupinu školáků, kteří se poženou dolů ze schodů, aby se nechali obejmout, vzít se za ruku a odvést domů. Pak muž v bundě zmizí za starými hradbami a neobjeví se dříve než za dva tři dny poté, opět ve stejnou hodinu. Při čekání vykouří nejméně čtyři cigarety, ale pokud bude mít ještě jednu v ústech, až se otevře brána, okamžitě ji típne.

Jediná věc, která se změnila za ty dva týdny, co ho Dante začal pozorovat, bylo oblečení. Muž přešel od trička k rádoby motorkářské bundě z umělé kůže, která měla na zádech potisk s motivem medvědí hlavy. Dante si ji vygooglil a zjistil, že se jedná o jednu lacinou čínskou značku.

Dante se na něj dlouze zadíval. „Jak dlouho budeš ještě čekat?“ řekl potichu. Převaloval se na posteli, dokud neměl obličej přímo proti vikýři: na skle nad ním byla skvrna od vody a vypadala jako

lebka, namísto očí měla kapky a zkrabatění v její střední části připomínalo nosní rýhu. Posouval se po matraci tak dlouho, dokud ji dokonale nesladil s odrazem své tváře. Sedělo mu to perfektně, ale iluze se přerušila, když z okapu spadla kapka a skvrnu zasáhla. Dante se otrásl a přitáhl si přikrývku až k bradě. Brzy bude muset zprovoznit malá katalytická kamna, co stála rozložená v rohu. Byl to jediný způsob, jímž se dala udržovat přijatelná teplota na terase, kterou nechal uzavřít do skleněné klece a udělal si z ní pokoj-pracovnu. Zbylá část bytu byla vybouraná bez jakéhokoliv pokusu o estetičnost. Zmizely některé příčky a okna byla zvětšena tak, že zabírala skoro celou plochu zdí. Jenom lehké záclony smetanové barvy zakrývaly všech ten chaos, co uvnitř panoval.

V jídelně stálo kolo opřené o stůl. Na stole byla hromada knih, novin, šanonů a desek, která plynule přecházela do vratkých komínů na podlaze, z nichž některé se sesuly na změt fotografií a tiskopisů. Uklizeno, nebo spíše ukázkově čisto, bylo jediné v kuchyni nacházející se v rohu ústřední místnosti. Varná deska a skříňky byly z nerez, stejně jako kuchyňská linka, takže to tam i se vším srovnaným elektrickým náčiním vypadalo jako na operačním sále. Na mikrovlnné troubě ležel laptop, který se právě nabíjel.

Dante měl na terase počítač s třicetipalcovým monitorem a další laptop měl v pokoji pro hosty, v němž nikdo nikdy nespál a tamní postel nebyla nic jiného než holá matrace. Ten pokoj využíval jako odkládiště svých „časosběrných krabic“, které tam zabíraly tolik místa, že se tam nedalo ani otevřít okno. Dante už dovnitř nechodil. Přitahoval si krabice k sobě tak, že je zachycoval tyčemi, s nimiž se v obchodech zavěšuje oblečení, a potom je vleže z podlahy v koupelně zase sunul zpátky na místo.

Znovu se otrásl.

Často přemýšlel, že by se odstěhoval do nějakých teplých krajů, kde by mohl spát pod širým nebem. Jel by pochopitelně lodí. Nedo-

kázal si představit sám sebe uvnitř té kovové, neprodyšně uzavřené tuby, co si říká letadlo a není vlastně ničím jiným než okřídlenou rakví. Věděl ale, že daleko od světa, který zná, by zchřadl jako květina, kterou někdo nechal ve tmě.

Pokaždé když ucítil blížící se zimu, svého rozhodnutí litoval. V zimě zmizely zahrádky restaurací i to málo koncertních arén a letních kin, auta s odnímatelnou střechou. V zimě se všechno, co měl rád, zavíralo do hermetických krabic, kam nemohl vstoupit, aniž by mu to nezpůsobovalo utrpení. Svět mu začal být těsný a dusil se v něm.

Vzal si z krabičky cigaretu a zapálil si ji zapalovačem, který držel ve své špatné ruce, a pak se znovu zadíval dolů, přičemž mezi dvěma skly otevřel malou škvírku. S větrem, co dával tušit déšť, vnikly dovnitř i zvuky z ulice a hlas rádia jednoho ze sousedů. Dante se naposledy podíval na muže v bundě, který pořád ještě postával ve svém rohu, a potom zabloudil očima na střechy San Lorenza. Byla to jedna z nejkrásnějších římských oblastí a Dantemu místní rámus vůbec nevadil. Jen zřídka usínal před rozedněním a slyšet každodenní ruch z ulice mu zlepšovalo náladu.

Muž v bundě ustoupil o další krok. Dante se konečně vyhrabal z peřin a šel se osprchovat. Pohyboval se hbitě a elegantně, navíc v tichosti. Měřil skoro metr devadesát a byl štíhlý, připomínal nějakou etruskou sochu. Když měl na sobě župan a ještě z něj kapala voda, vzal si svoji ranní dávku prášků a kapek, jejichž dávkování uzpůsobil svému vnitřnímu dojmu, poté zapnul kávovar a mobil. Na mobilu se mu okamžitě objevila SMS. Byla od advokáta Roberta Minutilla. Ve zprávě stálo jenom: „Prosím tě, podívej se na to.“

Dante si povzdechl. Minutillo za ním před týdnem přišel s jedním případem a chtěl slyšet, co si o něm myslí. Dante se ještě nedonutil se tím zabývat, odložil to na týden k ledu a sám před sebou předstíral, že na to zapomněl. Teď už s tím ale něco udělat musí.

Znovu si povzdechl a zapnul počítač, prošel si dokumenty, které mu advokát poslal, a snažil se u toho neumřít nudou, načež spustil přiložené video.

Na scéně se objevil pokoj vymalovaný v pastelových barvách, v jehož středu byl stůl. V pozadí se daly rozeznat dvě velké umělohmotné kostky a plyšový medvěd. Za stolem seděla šestiletá holčička v růžových kostkovaných šatech a naproti ní žena kolem padesátky, která se na ni smála přes brýle. Holčička něco kreslila oranžovou pastelkou.

Další žena stála za holčičkou a byla vidět jen od krku dolů; ruce měla položené holčičce na ramenou. Žena s brylemi byla psychologka od soudu pro mladistvé a ta bez hlavy byla matka holčičky. Dante video rychle posunul dopředu a přetočil první otázky psychologky i první odpovědi holčičky, a pak pozorně dokoukal zbytek. V čase 4.06 to zastavil, o kousek vrátil a pustil si video na celou obrazovku.

Psycholožka se s úsměvem sklonila k holčičce, která si pořád kreslila. „Mně to můžeš povědět. Mně můžeš důvěřovat.“

Holčička na okamžik přestala s kreslením. „Byl to tatínek,“ řekla.

Dante zmáčkl mezerník a přerušil přehrávání videa, vrátil ho na čas 4.06 a znovu ho spustil ve zpomaleném chodu beze zvuku. Soustředil se na ruce matky. Viděl, jak se posouvají a lehce tisknou holčičce ramena. Dante video vypnul a chvíli jen pozoroval svůj odraz. Cítil, jak mu po zádech stéká ledový pot. *A je to*, pomyslel si. Mohlo to být klidně těžší. Napsal SMS Minutillovi, pak vstal, aby si do kávovaru nasypal směs panamské arabiky. Telefon mu zazvonil, když si dával druhý šálek.

„Čau advokáte,“ řekl Dante, aniž by si přečetl číslo na displeji. Dozvuk chuti kávy na jazyku připomínal symfonii trpkosti a sladkosti s nádechem čokolády.

„Celý týden jsi v tom byl zahloubaný a teď mi odpovíš jenom ‚ne‘?“ pronesl ten na druhém konci.

„Řekni své klientce, ať si na zničení svého exmanžela najde někoho jiného.“ Dante dopil druhý šálek. „Ta holčička zneužívaná nebyla.“

„Jsi si tím jistý?“

„Ano.“ Dante se podíval na ulici: muž v bundě mu už skoro zmizel ze zorného pole. Za dalších dvacet minut se vzdálí úplně.

„Ta holčička povídá, že ji otec sexuálně obtěžoval.“

„Musíme to opravdu ještě dál rozebírat?“ řekl Dante.

„Ano, dokud mě o tom nepřesvědčíš.“

Dante si odfrkl. „Jeví ta holčička tělesné známky zneužívání?“

„Ne. Ale vypráví o tom do detailu. A všichni, co ji vyslýchali, jsou přesvědčeni, že říká pravdu.“

Dante vyprázdnil šálek a znovu ho postavil pod zobáček kávovaru, aby si udělal třetí kávu. Za pomoci kofeinu se mu lépe vstřebával benzodiazepin. „Neumí lhát. A tohle neříkám já. To říká De Young, Von Klitzing, Haugaard, Elterman a Ehrenberg, Ackerman, Kane a Piaget,“ vyjmenovával monotónně.

„Psychologové a psychiatři. Znáám je. Aby se člověk stal advokátem, musí studovat...“

„Tak to bys měl vědět, že děti ve věku dcery tvé *ne*-klientky rozlišují pravdu od lži jen jediným způsobem. Pravda je to, co schvalují rodiče. Lež je to, co je rozesmutňuje. A jsou schopné si vzpomínat na věci, které nikdy neprožily, jen když se jich na ně správně zeptáš. V osmdesátých letech Stephen J. Ceci...“

„Ten mi tam ještě chybí.“

„To je taky psycholog, přednáší na Cornellově univerzitě a zabývá se platností svědectví nezletilých. V jedné studii chtěl Ceci po skupině dětí, aby se soustředily a vzpomněly si na *tu* chvíli, kdy si poranili prst tak, že si ho přiskřípli do pastičky na myši. Žádnému z těch dětí se to nikdy nestalo, ale když se jich na to v následujících týdnech zeptali, skoro všechny si na to vzpomínaly a ještě o tom barvitě vyprávěly. Že jim prst krvácel, že ta myš utekla... Musím pokračovat?“

„Ne. A ta matka ji navedla?“

„To je z toho videa poznat.“

„Jsou tam vidět jen ruce.“

„Ruce, které svírají holčičce ramena předtím, než ve své odpovědi obviní otce. A pak se uvolní a pohladí ji. Nejdřív *napětí*, potom *odměna*. Holčička pochopí, že si počíná správně, a pokračuje. Ta odborná znalkyně má na očích plátky salámu. Nebo vlastně tofu, vzhledem k tomu, že je vegetariánka.“

„Jak můžeš vědět, že je vegetariánka?“ zeptal se Minutillo s nepřestíraným údivem.

„Na videu je vidět její kabelka, je to jeden z těch modelů, co se vyrábí v jedné veganské firmě, která používá místo kůže vegetan. *Cruelty free*. Sotva bys věděl, že něco takového vůbec existuje, pokud by ses o ty věci nezajímal tak jako já.“

„Teď jen střílíš naslepo.“

„Ta holčička má stravovací režim bez masa. Otec to uvedl jako jeden z důvodů, proč ji chce svěřit do péče, vegetariánské stravování mu připadá vůči holčičce kruté, i když to je samozřejmě volovina. Bylo to v těch dokumentech, cos mi poslal.“

„A ty jsi je četl?“

„Ty, co byly třeba. Dobře, tak to máme? Můžu ti poslat fakturu?“

„Za deset minut práce?“

„Budou to ty nejdražší minuty tvého života.“

Ozval se zvonek u domovních dveří. Dante se rozloučil s advokátem a tiše se k nim přiblížil, aby se mohl podívat kukátkem.

Na odpočívadle schodiště uviděl ženu kolem třicítky s vážným výrazem ve tváři. Měla na sobě roztrhané džíny a světlou bundu, která jí obepínala ramena právě plavkyně. Vypadala tak silně, že by z fleku mohla ohnout ocelovou tyč. Dante se otrásl. Nevěděl, kdo ta žena je, ale jednou věcí si byl jistý: nepřinášela mu nic dobrého.

2

Aby se vyhnul nečekaným návštěvám, uvedl Dante na zvonek bytu Minutillovo jméno a svou adresu sděloval jen hrstce přísně vybraných lidí. Uchýlil se k tomu poté, co se otec jednoho zmizelého chlapce utábořil pod terasou jeho starého bytu, křičel tam a naříkal.

Žena upřela jedno ze svých zelených očí do kukátka a Dante pochopil, že zahlédla pohyb jeho stínu za dveřmi. „Pane Torre,“ řekla. „Jsem inspektorka Caselliová. Musím s vámi mluvit.“

Měla jemně zastřený hlas, a kdyby Dante nevěděl, že patří policistce, připadal by mu sexy. Nasadil řetízek a otevřel jen na opatrnou škvírku.

Colomba si ho změřila pohledem, pak vytáhla průkaz a strčila mu ho až pod nos. „Dobrý den.“

„Můžu si ho lépe prohlédnout?“

Colomba pokrčila rameny. „Prosím.“

Dante ho uchopil svou zdravou rukou a předstíral, že ho pozorně zkoumá. Neměl žádné vlohy k rozeznávání padělaných dokumentů, ale tohle ho stejně nezajímalo. Chtěl vidět, jak bude Colomba reagovat. Vůbec ale nevypadala na to, že by ji ten test nějak rozhodil. S největší pravděpodobností byla opravdu tou, za niž se prohlašovala. Dante jí průkaz vrátil. „Provedl jsem něco?“ zeptal se.

„Ne. Ale potřebuju pár minut vašeho času.“

„A k čemu?“

„Raději bych si o tom promluvila uvnitř,“ odpověděla Colomba trpělivě.

„Ale není to má povinnost, že ne? Mohl bych vám jednoduše říct, že ne, a vy byste s tím nic nenadělala. Dvěře byste asi nevyrazila.“

„To rozhodně ne.“ Colomba se usmála a Danteho ohromilo, jak se její obličej proměnil a ztratil veškerou svou neoblomnost. Chyběla v tom sice upřímnost, ale i tak se usmívala moc hezky. „Ale na vašem místě by mě zajímalo, co od vás chci.“

„Já si myslím, že na mém místě byste ani nikomu neotevřela,“ řekl Dante.

Colomba ztuhla a Dantemu došlo, že tál do živého. Udělal to schválně, ale kupodivu se kvůli tomu cítil provinile. Aby ten pocit zahnal, zastrčil si svou špatnou ruku do kapsy a nechal policistku vejít dovnitř.

Colomba se snažila udržet neutrální výraz i ve chvíli, kdy si všimla toho chaosu, co v bytě panoval, ale nepovedlo se jí to.

Dante vykročil směrem do kuchyně, přičemž musel kličkovat mezi knihami. „Udělám vám kávu, dáte si?“ řekl.

„Děkuju.“

Ukázal jí směrem ke stolu ve světlé části bytu. „Vyprostěte si odněkud židli a posaďte se. Jakou byste chtěla? Silnou, jemnou, aromatickou...“

„Většinou piju rozpustnou, takže si dám jakoukoliv.“

„Budu dělat, že jsem to neslyšel.“ Aby nějak odčinil svou předešlou příkroست, přidal Dante do směsi hrst jemně pražené kávy Kopi Luwak. Ta se sbírá poté, co její bobule sežerou indonéské cibetky palmové a částečně strávená zrnka pak vyloučí. Znalci ji označovali za nejlepší kávu na světě, a to díky jejímu ovocnému dozvuku a nepatrné hořkosti; zcela jistě byla nejdražší a obtížně se sháněla. Nechával si ji dovážet kurýrem, ostatně jako skoro všechno. „Nevím, jestli jste

zvyklá sladit, ale tahle káva to nepotřebuje,“ prohlásil a zavřel poklop kávovaru, což uvedlo do chodu mlýnek.

„Pane Torre...“ řekla Colomba nervózně.

Dante se ohlédl. Colomba pořád stála uprostřed místnosti a pozorovala každý jeho pohyb jako dravec, který číhá na myš.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se Dante.

Colomba kývla. Její oči ustrnuly tak, že připomínaly skleněnky a zdály se být ještě zelenější. „Mohl byste vyndat levou ruku z kapsy, prosím vás?“

„Co prosím?“

„Všimla jsem si, že ji máte v kapse už od chvíle, co jsem vešla. A to i tehdy, kdy byste ji k něčemu potřeboval. Například když jste otvíral plechovku s kávou.“

Samozřejmě to byla pravda. Dante svou špatnou ruku skrýval pokaždé, když se s někým setkal, byl to reflex, od něhož si prostě nedokázal odpomoci.

Colombina řeč těla nyní prozrazovalo stav akutního ohrožení. Instinktivně dala jednu nohu dopředu a paže měla lehce pokrčené. Pravou rukou svírala ucho tašky, jako by se mu ji chystala mrštit do obličeje. „Prosím vás,“ zopakovala.

„Jak si přejete,“ řekl Dante a vytáhl špatnou ruku, aby na ni bylo dobře vidět. Byla to hmota protkaná sítí jizev. Fungoval mu jen palec a ukazováček, ostatní prsty byly srostlé, mnohem menší, než by měly být, a chyběly na nich nehty.

Colomba viděla podobnou ruku u jednoho trestance, kterému se stala nehoda s žehlicím strojem v nějaké průmyslové prádelně. „Promiňte mi to,“ řekla a uhnula pohledem. „Dneska jsem už od probuzení hrozně nervózní.“

„Nic se nestalo.“ Když Dante s někým mluvil, byl zvyklý si u něj všimnout i sebemenších náznaků, takže mu došlo, že Colombina nervozita rozhodně není momentálního rázu. Padla něčemu za oběť. Že by se

jí stalo něco násilného, nějaká nehoda ve službě? *Zajímavé*, pomyslel si. Vrátil se zpět k šálkům. V tom příliš velkém černém županu a se světlými vlasy sčesanými dozadu, ještě mokrými ze sprchy, Colombě hrozně připomínal Davida Bowieho v jednom starém sci-fi filmu.

Pokoj prostoupila vůně kávy. Dante se posadil naproti Colombě se dvěma šálky v moderním designu. *Aby toho nebylo málo, tak bych mu je ještě mohla rozmlátit*, napadlo ji, ale povedlo se jí dostat kávu do úst, aniž by při tom způsobila nějakou další škodu. Cítila se malátná a připadalo jí, že je hrozně na očích. Ještě před dvěma dny se vyhýbala i těm nejbližším přátelům a teď si vyměňovala zdvořilostní fráze s cizím mužem v cizím domě. „Je dobrá,“ zalhala. Na její vkus byla příliš slabá.

„Děkuji vám,“ odpověděl Dante a pousmál se. „Nestydím se za svou ubohou ruku.“ Aby jí to dokázal, pozvedl ruku přímo před její obličej: jizvy na hřbetu ruky tvořily takřka souvislou síť. „Schovávám ji už silou zvyku, abych nemusel odpovídat na otázky, které vyvolává. Přestože většina lidí je natolik milá a zdvořilá, že mi je nepokládá. Anebo už ví, co se mi stalo, a tak se na to ptát nemusí.“ Znovu se usmál. „Vy patříte do té třetí skupiny.“ Dantemu úplně zářily oči. „Co o mně víte?“

„To mě vyslýcháte? Anebo se vám to téma tak líbí?“

Dante se usmál. Měl bělostné zuby. „Řekněme, že si tím aspoň ušetříme čas.“

Colomba si pomyslela, že po tom trapasu odpověď odmítnout nemůže. „Jste z Cremony. Narodil jste se v roce 1972. V listopadu roku 1978, ve věku šesti let, když jste si hrál o samotě na staveništi, jste byl unesen jedním či více neznámými pachateli. Nebyl jste schopen si vybavit, co se tam vlastně stalo, a nikdo jiný nic neviděl.“

„Ze sklepa našeho domu vedly dveře na louku, kde jsme si hráli. Museli mě chytit po cestě a pravděpodobně mi dát nějaké drogy,“ řekl Dante.

Colomba kývla. „Drželi vás uvězněného jedenáct let, z čehož většinu času v betonovém silu na jedné hospodářské usedlosti v cremonské provincii.“

„Ne většinu času. Pořád. Ta vesnice se jmenuje Acquanegra Cremonese, má takové pěkně starobylé jméno.“

„Máte pravdu. V roce 1989 se vám podařilo vašemu vězniteli uprchnout. Ten pak spáchal sebevraždu. Jmenoval se Antonio Bodini a byl to zemědělec.“

„Bodini byl majitelem té usedlosti a skutečně spáchal sebevraždu, ale ten mě neunesl. A navíc to nebyl on, kdo mě věznil.“

Colomba překvapením pevně zavřela oči. „Myslela jsem si, že zrovna v tomhle se nepletu.“

„To se nepletete vy. To ten, kdo ten případ vyšetřoval. Já mu viděl do tváře, tomu, co mě věznil, a Bodinimu se nepodobal.“

„Proč tomu nevěřili?“

„Protože všechny důkazy ukazovaly na Bodiniho, protože se zabil, protože můj psychický stav byl... řekněme složitý.“

„Ale jste o tom stále přesvědčen.“

„Ano.“

„Během vyšetřování hledali také komplice,“ řekla opatrně Colomba.

„A nikoho nenašli. Já vím. Ale jen pokračujte dál se svým hlášením, začínalo se mi to celkem líbit.“

„Už nemám moc věcí, co bych doplnila. Změnil jste si příjmení a přijal jste matčino jméno za svobodna. Trochu jste cestoval a dostal jste se trochu do maléru. Máte záznam za rvačku, výtržnosti, napadení, ublížení na zdraví a neoprávněné držení zbraně.“

„To byl paralyzér, v mnoha zemích je volně v prodeji.“

„Ale tady ne. V posledních osmi letech jste se zklidnil. Už žádná hlášení.“ Colomba se mu zadívala do očí. „Stačí to takhle?“

Dante se sesul po opěradle. Byl ohromený tím, že se Colomba za celou dobu ani jednou nepodívala do poznámek. Měla dobrou

paměť a taky přípravu. „Víte o mně spoustu věcí, ale o té ruce jste nevěděla.“

„Možná mi to vypadlo.“

„Taková věc by vám nevypadla. Vám určitě ne. Ale v těch dokumentech, co jste četla, se o tom nic nepsalo.“ Danteho úsměv teď připomínal škleb. „Víte, s tou rukou jsem byl moc nápadný, zvlášť na malém městě, jako je Cremona. Soud pro mladistvé tenhle detail nerozšiřoval.“ Dante si ji měřil pohledem. „To mě přivádí k myšlence, že jste neměla přístup k dokumentům ze státního zastupitelství. A je tu ještě další divná věc. Chcete vědět jaká?“

Colomba nechtěla, ale přikývla. „Ano.“

„Vy jste mimo službu.“

„Jak to můžete vědět?“

„Nejste ozbrojená. Nemusel bych vidět revolver, kdybyste ho měla za zády, ale člověk, který je ozbrojený a vycvičený ke střelbě, má tendenci držet hlavní ruku na pouzdře, když se cítí být v ohrožení. Vy jste ale namísto toho sevřela ucho tašky. A inspektor chodí vždycky ozbrojený, pokud není na dovolené nebo nemá volno. Pletu se?“

Colomba zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Mimo službu, zběžně informovaná... Přišla jste sem z osobních pohnutek?“

Colomba se snažila nezměnit výraz ve tváři. „Ano.“

„Lhaní vám jde velmi špatně, všiml jsem si, že se trochu stydíte. Ale nechme prozatím tuhle drobnost stranou. Co ode mě chcete?“

„Na Pratoní del Vivaro se ztratilo dítě.“

„Ženu zavraždili a manžel je ve vězení. Tu zprávu jsem slyšel.“ Dante se to na sobě snažil nedávat znát, ale dotýkalo se ho to. „Ten, kdo vás posílá, si myslí, že otec to neudělal, přestože ten, co to vyšetřuje, je jiného názoru, zřejmě nějaký státní úředník. A vzhledem k tomu, že ten otec nemůže vědět, kde jeho syn je, a stěží se tu jedná o únos kvůli výkupnému, chcete po mně, abych vám ho pomohl najít.“

Colombě se točila hlava. „Jste specialista na hledání zmizelých osob.“

„To říkáte vy.“

„Zabýval jste se nejméně dvěma únosy za účelem výkupného, pěti s násilnou motivací a nespočtem svévolných odchodů. Všechny případy jste vyřešil. Občas se zabýváte i případy násilí na mladistvých.“

Dante předvedl svůj obvyklý škleb bez špetky radosti. „Můžete to dokázat?“

„Samozřejmě že ne. Pracujete pod záštitou advokátní kanceláře, která v případech potřeby využívá soukromé detektivy nebo se schovává za profesní tajemství. Ale stejně se ty zkazky rozkřikly a donesly se k tomu, kdo mě posílá. A proslychá se, že vám ta práce jde skvěle.“

Dante zavrtěl hlavou. „Jenom dávám k dobru svou zkušenost.“

„Zkušenost uneseného?“

„Podívejte se, inspektorko, jedenáct let, těch nejchoulostivějších jedenáct let z hlediska formování života lidské bytosti, jsem žil zcela mimo kontakt s ostatními lidmi, když nepočítám ten občasný s mým únoscem. Zcela bez knih, bez televize, bez rádia. Když jsem se dostal ven, byl pro mě svět nepochopitelný. Normální mezilidské interakce mi byly cizí, tak jako vám by se mohl zdát cizí život mravenců v mraveništi.“

„To mě mrzí,“ řekla Colomba upřímně.

„Děkuji, ale to si můžete ušetřit. Když jsem studoval svět *venku*, zjistil jsem, že dokážu některé jeho mechanismy pochopit lépe než ten, kdo v něm vyrůstal. Aby člověk nějakou věc viděl, musí si od ní držet ten správný odstup. A to já dokázal, i když ne vlastní volbou. A tenhle odstup jsem v sobě schopný najít i v současnosti, když je to nutné. Dokážu poznat, jestli zmizelý nějak změnil své návyky, podle uspořádání jeho osobních věcí vytuším, co má rád a čeho se bojí. Jestli někdo nebo něco nenarušilo jeho běžnou životní rutinu.“

„A umíte rozpoznat signály těla, tak jako předtím u mě.“

Dante přikývl. „Můj únosce měl vždycky rukavice a zakrytý obličej. Snažil jsem se pochopit z jeho držení těla, jestli je s mým chováním spokojený, anebo se mě chystá potrestat. A jestli mluvil pravdu, když mě ujišťoval, že dostanu jídlo a vodu k pití. To mi posloužilo k tomu, abych vypátral lidi, o nichž jste mluvila. Někdo vždycky věděl víc, než říkal, a já jsem to poznal.“

„Proč jste se rozhodl žít v ústraní?“

„Viděla jste tenhle dům?“

„Nemůžete být v uzavřeném prostoru,“ řekla Colomba.

Dante přikývl. „Těžko by mě nějaký státní úředník přijal jako odborného znalce na částečný úvazek. A to ani nezmiňuju, že vrátit se do světla reflektorů je ta poslední věc, po které bych toužil.“

„Žádám od vás pouze soukromou konzultaci,“ řekla Colomba. „Není nutné, abyste se někde ukazoval.“

„Ne, inspektorko. Dvě věci zásadně nedělám: nevstupuji přímo do případu a nespolupracuji s policií. A vy po mně žádáte obojí.“ Dante se zvedl a podal jí zdravou ruku. „Bylo mi potěšením s vámi mluvit. Zase se za mnou někdy zastavte, udělám vám další kávu.“

Colomba se ani nepohnula a Dante se slabě ušklíbl. Ten úšklebek byl jako prasklina, skrze niž se dalo na okamžik postřehnout, kým je doopravdy. Viděla oběť, která si musela s námahou znovu poskládat dohromady střípky své existence poté, co prožila něco nepředstavitelného. *Měla bych odejít*, řekla si Colomba. *Udělala bych správnou věc*. Ale to nemohla. „Pane Torre,“ řekla. „Dovolte mi, abych řekla, co mám na srdci.“

Dante se s nechutí znovu posadil.

„Ze všeho nejdříve vám chci zopakovat, že mě to vážně mrzí,“ pokračovala Colomba. „Po tom, co se vám přihodilo, byste si zasloužil, aby vás všichni nechali po zbytek života na pokoji.“

„Nelitujte mě, prosím vás. To opravdu nesnáším.“

„Chci k vám být jenom upřímná. Tahle situace se mi nelíbí o nic víc než vám. Nemám ve zvyku zatahovat do vyšetřování civilní osoby a nemám ráda úskoky.“

„Ale moc to tak nevypadá.“

„Když už jsme u toho, ráda bych vám řekla, že to vaše kafe, co leze veverkám z řiti, jsem vypila jenom ze slušnosti. Jo, viděla jsem jeho název na tom sáčku a i jako fízl vím, co to je kopi luwak. A vím taky, kolik stojí, ještě než si pospíšíte, abyste mi to vmetl do tváře.“

„Takový buran nejsem,“ zabrblal.

„A já nejsem tak útlocitná: jsem u policie už třináct let a viděla i na vlastní kůži jsem zakusila tolik sraček, že o tom nemáte ani páru. Nevykládala jsem vám všechno, co o vás vím. Víím i to, co se stalo s vašimi rodiči. Vašeho otce zavřeli a zase propustili, ještě než vás našli. A vaše matka se zabila, když vám bylo... kolik... deset let?“

„Devět,“ odvětil suše.

„A mí tehdejší předchůdci vás nedokázali vypátrat a ani určit, zda jste naživu. Na vašem místě bych byla rozzuřená na policii, soudce a celý svět. Nechali jsme vás na holičkách a pustili jsme se do vašich rodičů. A vy jste se musel zachránit sám.“ Colomba si ho prohlížela.

„Ale vážně chcete, aby se to, co se stalo vám, stalo i další rodině?“

„Zdá se vám vhodné přijít ke mně domů a pod záštitou morálky mě vydírat?“

„Omlouvám se i za tohle. Ale chtěla bych slyšet odpověď, prosím.“

Dante si ji změřil pohledem. „Každý den zemře kolem třiceti tisíc dětí, z toho polovina hlady. Nemůžu nést břemeno všeho zlého, co se na světě děje.“

Colomba ho nespouštěla z očí. „Syn Maugeriových je blíž než v Africe.“

„Tak ho najděte.“

„Mohl byste tomu chlapci moc prospět. To přece víte, ne?“

Dante zavrtěl hlavou. „Ještě do včerejška jste ani nevěděla, že existuju. Řekněte mi, kdo vás poslal.“

Colomba pochopila, že pokud chce něčeho dosáhnout, musí mluvit na rovinu. „Komisař Rovere, šéf kriminálky.“

„A ten úřednický sráč je kdo?“

„De Angelis.“

Dante znovu zavrtěl hlavou. „Jste opravdu v průšvihů.“

„Takže nám pomůžete?“ zeptala se Colomba.

Dante ji bedlivě sledoval. „Vážně si myslíte, že v té věci můžu něco dělat? Anebo mě jen zatahujete do mocenské hry vašeho šéfa a státního zastupitelství?“

Colomba se rozhodla, že bude mluvit na rovinu dál. „Doufám, že byste mohl vytáhnout králíka z klobouku, ale pochybuju, že k tomu dojde.“

„Přestala jste věřit na zázraky, vidíte?“

„A taky na Ježíška,“ řekla a pomyslela na Katastrofu.

Dante lehce kývl, jako by zachytil proud Colombiných myšlenek. A ve skutečnosti se mu to i nějakým způsobem povedlo. Pochopil, že ta žena s rozhodným výrazem, která mu stojí tvář v tvář, v sobě hluboko ukrývá nějaké utrpení. A zcela očividně nešla na jatka proto, že si ji Rovere pro tak neoprávněný a nekorektní úkol vybral, nýbrž proto, že na to přistoupila. Nikdo by neriskoval svou kariéru budoucnost ve jménu jakési mlhavé vidiny, které ani on sám nevěřil, pokud by nebyl pevně přesvědčen, že před sebou už stejně žádnou budoucnost nemá. Colomba byla kamikaze vrhající se střemhlav na svou poslední misi a Dantemu to připadalo neodolatelné. Miloval okázalé a hrdinské činy, a to i v případě, že byly nepochybně hloupé. Možná hlavně proto. „Uděláme to takhle, inspektorko,“ pronesl. „Jsem ochoten se podívat do těch papírů, které jistě máte v tašce, a říct vám, co si o tom celém myslím.“

„Děkuju.“

„S tím děkováním počkejte: chci od vás ještě jednu laskavost, než se do nich podívám.“

Colomba nedůvěřivě přivřela oči. „Jakou laskavost?“

Dante ji dovedl k balkonu a ukázal na muže, který stál dole na ulici. „Jeho.“

3

Alberti zíval poblíž policejního auta, které stálo zaparkované pár set metrů od Danteho domu podél starých hradeb. Colomba ho požádala, ať auto nenechává moc blízko, aby nepoutalo příliš pozornosti, s čímž Alberti v hloubi duše souhlasil. Na rozdíl od svých kolegů, jimž to bylo podle všeho ukradené, až bolestivě pociťoval tu nervozitu, kterou hlídkový vůz a uniforma v lidech vyvolávají. Stačilo vkročit do kavárny a jít se vyčurat, aby si toho všiml.

„Lidem se ani trochu nelíbíme,“ řekl mu tehdy jeho starší kolega. „Pořád mají strach, že proti nim něco budeme mít, hlavně slušníci. Děsíme je.“ Alberti mu na to odpověděl, že je to smutné, a starší kolega mu řekl, že tomu hovno rozumí, jako všichni bažanti. „Když z tebe nemají strach, jsi mrtvej, ty pitomče,“ řekl mu. „V poměru je jeden z nás na deset tisíc *ovcí*.“ Ovce byl název pro civilní občany, které jeho starší kolega téměř nikdy nepovažoval za hodné jakékoliv úcty.

Alberti se sám sebe ptal, jestli se mu bude po pár letech služby podobat a stane se z něj někdo, kdo se dokáže stykat už jen s lidmi v uniformě a možná si vezme za ženu kolegyni. Přál si, aby tomu tak nebylo. Měl další plány. Když nebyl ve službě, trávil čas před MIDI klávesami připojenými k počítači, na němž běžel Music Maker. Takto vytvořené skladby nechával kolovat po Facebooku pod pseudo-

nymem Rookie Blue a nasbíral díky nim desetitisíce lajků. Zatím na nich ještě nevydělával, ale to byla jen otázka času.

Zatímco snad postě zívál, začal mu zvonit mobil na melodii jedné jeho skladby, kterou nazval *Time*. Byla to Colomba. Vzhledem k tomu, že byla stále mimo službu, nemohla používat vysílačku. „Slyším, inspektorko,“ řekl.

„Nech auto na místě a běž na roh via Tiburtina antica.“

„Nějaký problém?“

„Prozatím ne. Ale dej pozor, ať nejsi moc na očích. Já zůstanu na příjmu.“

Alberti došel tam, kam mu nakázala. „Jsem na místě, inspektorko,“ ohlásil. Na ulici před ním začaly proudit houfy matek mířících k základní škole.

„Vidíš před sebou ty květináče s kytkama?“ zeptala se Colomba. Patřily ke kavárně na nároží se dvěma venkovními stoly.

„Stojí tam muž a kouří, na sobě má červenou bundu.“

„Vidím ho.“ Muži bylo kolem padesáti, měl mohutnou postavu a díval se na opačnou stranu, než kde Alberti stál. „Co mám dělat?“

„Nespouštěj ho z očí, dokud nesejdu dolů. Nechci, aby mi zmizel, než slezu schody. Jasný?“

„Promiňte, ale co udělal?“

„Neptej se na zbytečnosti,“ řekla Colomba a zavěsila.

Alberti si pomyslel, že to tak zbytečná otázka nebyla, přičemž ze vzdálenosti několika metrů muže v bundě pozoroval. Co se vlastně chystalo? Zrovna v tu chvíli se muž zprudka otočil a všiml si, že ho Alberti sleduje. Nesnažil se ani skrývat svou nervozitu. Dal se rázně do kroku. Stačily by dvě vteřiny a vmísil by se do jedné z příčně vedoucích ulic.

Alberti mu byl v patách. „Promiňte,“ zavolal. „Hej, vy!“

Muž v bundě předstíral, že to neslyší.

Alberti zrychlil krok a chytil ho za rameno. „Mluvíme s vámi.“

Muž se otočil a při tom pohybu mu vrazil jednu pěstí do obličeje. Albertimu se zatmělo před očima a podlomily se mu nohy. Spadl na zadek a držel se za nos, z něhož mu crčela krev, které měl i plnou pusou. Když znovu otevřel oči, zhmotnily se před ním Colombiny trekingové boty.

„Jsi živý?“

„Ano.“

Colomba už se rozběhla za uprchlým mužem.

„Zavolám na centrálu...“ koktal Alberti, chytil se jednoho z květináčů a snažil se vyškrábat zpět na nohy.

„Ne!“ zakřičela Colomba. „Už nic nedělej!“ a zmizela za rohem.

Muž v bundě utíkal, jako by měl kolečkové brusle, a Colomba ho dobře zaměřila na konci jedné z ulic vedoucí od stánku s ovocem a zeleninou, kde muž vrazil do stařenky s taškou na kolečkách. Colomba i tak zrychlila krok, prodírala si cestu mezi chodci a odstrkovala ty, kteří neuhnuli z cesty. Jak je to dlouho, co takhle někoho pronásledovala? Už roky, od té doby, kdy byla jako zastupující inspektorka na protidrogovém oddělení a tamní strážníci nedokázali příliš skrývat, jak je otravuje přijímat rozkazy od ženy, a ještě k tomu bažanta. Když ji pak povýšili, šlo už spíše o razie v budovách a sledovačky v autě. Dlouhé sledovačky. A čtyři přestřelky, z nichž jednu jí stále připomínala jizva na noze. V žádné z těchto akcí nebylo třeba někoho dlouze pronásledovat. Teď ale utíkala, aniž by vůbec věděla proč.

Jenom o chlup minula chlapce na kole, který za ní něco zařval, zatímco skupinka mladých Severoafricanů se rozutekla, jako by zavěšila uniformu, kterou ani neměla na sobě. Mezitím se od ní prchající muž vzdálil o několik dalších metrů.

Ulice, do níž muž v bundě vběhl, na konci ústila do tvaru písmena T a Colombě došlo, že má pouze jedinou možnost, jak ho dopadnout: namířit si to do jednoho ze směrů přes malé uličky a doufat, že

se trefí do toho správného. Vyhnula se žulovému patníku a odbočila doprava po směru vyvýšené železniční dráhy vedoucí až k nádraží Termini a k zastávce metra. Kdyby utíkala ona, vydala by se tamtudy, protože ta druhá cesta směřovala hlouběji do útrob čtvrti.

Za zády se jí ozvalo troubení auta, ale Colomba běžela po vozovce dál a bylo jí to úplně jedno.

Pár metrů od vedlejší ulice jí došlo, že se její intuice nemýlila, protože muž v bundě se k ní svižným krokem blížil v domněnání, že ji setřásl. Zaznamenal Colombu až ve chvíli, kdy mu uštědřila úder ramenem a přirazila ho ke zdi jedné z budov.

„Policie,“ řekla Colomba a přimáčkla mu předloktí k šíji. „Zvedněte ruce a položte je na zed.“

Muž se ji pokusil praštit loktem. Colomba se ráně do obličeje vyhnula, sevřela mu loket i zápěstí a snažila se ho přetlačit, ale bylo to jako ohýbat dubovou větev, měl paže přímo napumpované svaly. Zkusil ji zase udeřit, tentokrát do břicha. Uskočila dozadu, chytila ho pevně za šíji a opakovaně ho kopala pravým kolenem na solar a do varlat.

Setřásl ji ze sebe a předklonil se. „Ty hnusná děvko...“ mručel v pauzách mezi dávením.

V ten moment udělala Colomba chybu. Byla přesvědčená, že ho přemohla, ale muž v bundě měl ještě dost energie na to, aby ji jedním nečekaným chvatem chytil pod krkem. Colomba cítila, jak se jí svírá hrdlo a z plic mizí všechny vzduch. V okrajích jejího zorného pole se okamžitě vynořily mihotavé stíny, které předznamenávaly záchvat. *Ne, teď ne.* Kdyby se teď přestala ovládat, byla by ztracená. Soustředila se na bolest, jež cítila na krku, upnula se na to utrpení jako na Ariadninu nit, která ji vyváděla z temnoty. Mohly uplynout tak dvě vteřiny. Muž ji stále držel pod krkem a řval na ni urážky. Colomba ho udeřila do ohryzku čtyřmi napnutými prsty, čemuž se v karate říká *nukite*.

Muž padl na kolena a máchal kolem sebe rukama: teď se pro změnu dusil on. Colomba ho přirazila břichem k zemi a vahou svého těla ho seshora zajistila.

„Roztáhni ruce! Dělej!“ řekla chraplavým hlasem.

„Nic jsem neudělal!“ těžce dýchal muž.

„Roztáhni ty ruce, kurva!“

Muž ji poslechl. Zatímco ho Colomba prohledávala, dal se zničenon do pláče. „Já ho mám rád. Mám ho rád,“ drmolil.

„Hele, drž hubu,“ okřikla ho Colomba, aniž by tušila, o čem to mluvil. Kolem nich se shromáždila zhruba desítka lidí, co vyšla z blízkých obchodů. Colomba zamávala všem okolo před očima průkazem. „Jsem od policie, jasný? Provádím tady zatčení.“

„Co udělal?“ zeptal se mladík s palestinou kolem krku.

„Vztáhl na mě ruku, stačí ti to?“ Mladík si ji stále měřil pohledem a Colomba si shrnula límeček halenky, kde měla od stisku muže v bundě ještě odřenou a rozpálenou kůži. „Vidíš to?“

Mladík kývl. „Ale nechte ho, ať vstane, jo? Takhle se ještě zadusí. Nebyl by rozhodně první.“

„Podívej se, nemám s sebou pouta a nepohnu se, dokud nepřijedou kolegové.“ Colomba se přehrabovala v kapse ve snaze najít mobil, ale nenašla ho. *Kurva*, pomyslela si. „Měl by tu někdo na půjčení telefon?“ zeptala se.

4

Colomba se vrátila do Danteho bytu o tři hodiny později, celá unavená ze všeho toho adrenalinu a otrávená ze žvástů, co musela svým tamějším kolegům vykládat.

Když Dante otevřel dveře, měl na sobě černé džíny a stejnobarevnou elasticou košili, v čemž vypadal ještě mnohem podivněji a hubeněji: Colomba byla připravena předložit mu účty.

Alberti ležel na gauči s ledovým obkladem na čele.

„Nevypadáte moc spokojeně,“ řekl Dante a míchal zrnka na další kávu, které měl ten den už nepočítaně. Nabíral je ze tří různých balíčků a počítal je jako lékárník.

„Nebyl to žádný terorista z Al-Káidy.“

„To jsem tušil.“

„A tušil jste i to, že to byl otec, kterej je odloučený od dítěte a chce ho vidět?“

„Ale nemá to dělat, v tom se shodneme, ne?“

„Má zákaz se přibližovat jak k dítěti, tak k jeho matce.“

„Tuším, že kvůli tomu, že jednoho z nich obtěžoval. Buďte ráda, že jste zjednala aspoň trochu spravedlnosti.“ Dante uvedl do chodu kávovar a díval se, jak se šálek plní. Zmáčkl vypínač, když byl šálek naplněný pouze do třetiny. „Aby si tuhle kávu mohl člověk dokonale vychutnat, musí jí být jen trochu,“ vysvětlil. Nasál vůni kávy

a začal nápoj usrkávat. „To dítě bude mít bez otce násilníka šanci na slušný život.“

„Pokud se neukáže, že jeho matka je ještě horší než otec, nebo pokud tam venku nepotká někoho, kdo mu něco udělá.“

„Nesnažím se hrát si na boha. Jen řeším problémy ve své čtvrti.“

„Tím, že mě posíláte do pouličních bitek.“

Dante nasadil svůj škleb. „Poradila jste si s tím lépe než váš kolega.“

„Hele, on prostě využil moment překvapení,“ řekl Alberti hlasem, který jako by patřil kačeru Donaldovi.

„Jak by ne.“ Dante si zapálil cigaretu svou špatnou rukou. Umně hýbal jedinými dvěma fungujícími prsty, jimiž uchopil zapalovač na způsob kleští. „Zdá se mi, že teď už se vašim požadavkům zřejmě nevyhnu, že je to tak?“

Colomba vyndala z tašky desky a hodila mu je. „To ani nezkoušejte.“

Dante si sedl ke stolu, rozevřel desky a začal listovat hlášeními. „Jak jinak.“ Odfrkl si, když viděl, kolik papírů to je. „To ještě používáte papír? Víte o tom, že existují USB flešky a internet, nebo ne?“

„Nechte toho remcání,“ řekla Colomba a sedla si naproti němu.

„Máte v úmyslu na mě celou dobu zírat?“

Colomba si položila ukazováček na rty. „Pšt. Čtěte.“

Dante ji s úsměvem na rtech poslechl.

Po dobu dvaceti minut tam byl slyšet jen skřípavý Albertiho dech a zvuk otáčení listů. Dante si je rozdělával na hromádky, na některé papíry se jenom zběžně podíval.

Poté co se Colomba ujistila, že Dante skutečně čte, začala pohledem bloudit po místnosti. Některé zvláštnosti na ni udělaly přímo dojem. Tak třeba komínky z DVD na televizi. Všechno to byly filmy ze sedmdesátých let, různé žánry, ale kvalita podřadná. Věděla to, protože si na studia vydělávala jako prodavačka v Blockbusteru,

obchodě s filmovými nosiči a videohrami, a věděla také, že ty věci nemají cenu ani umělé hmoty, z níž jsou vyrobené. A musel je shánět, protože na jednom otevřeném balení byla etiketa amerického distributora, který posílal objednané zboží poštou. Další balíček, dovezený kurýrem, ležel pootevřený a opuštěný v rohu a vykukovala z něj hrst postaviček, které se před řadou let daly najít v čokoládových vajíčkách Kinder Surprise. Colomba vytušila, že Dante má zřejmě zálibu v braku a cetkách, anebo mu ty věci pomáhají při nějakém bizarním bádání.

Když na ni Dante promluvil, skoro nadskočila. „Měl by to být zločin v afektu?“ zeptal se.

„Úkladný zločin. Zatáhl ji na to opuštěné místo.“

„To je racionální počínání. Ale usekl jí hlavu, což je čin šilence. Ale nerozřezal tělo na kousky, což je racionální. Stejně tak jako je racionální zbavit se ušpiněného oblečení a předstírat ustaranost. A jen idiot odhodí zbraň o pár metrů dál. Nějak si odporuje, chlapec. Taky vás to napadlo, vidíte?“

„Lidi se nechovají vždycky racionálně.“

„Ale nechovají se ani iracionálně na přeskáčku. Teď to dítě. Máte něco ze školy? Sešity, výkresy?“

„Ne.“

„Víte aspoň, kdo je jeho pediatri?“

„Vím jen, že ho kontaktovali s otázkou na zdravotní stav dítěte.“

„A?“

„Nezdá se, že by měl nějaké zvláštní potíže,“ řekla Colomba.

Dante si znechuceně odfrkl. „Vážně? Tak se podívejte na tohle.“

Vzal svazek fotografií syna Maugeriových, které nechali udělat muži z ÚVNTČ, a vyskládal je do řady na stůl. Zobrazovaly dítě v různých situacích postupně zhruba od jednoho roku až šesti let věku. Poslední musela být vyfocena před základní školou.

„Nevšimla jste si ničeho?“ zeptal se Dante.

Colomba se chystala odpovědět, že ne. Ale pak ji zarazil výraz, který měl chlapec na poslední fotce. Tvářil se vážně a strnule. Zběžně prolétla i ty starší. Vypadalo to, jako by to dítě krůček po krůčku ztrácelo chuť se usmívat. Když srovnala tu první, na níž běžel štěstím celý bez sebe s napřaženýma rukama vstříc matce, s tou poslední, kde vypadal vážně a strnule, proměna to byla více než evidentní. „Celej zesmutněl.“

„To není jen smutek,“ řekl Dante. „Podívejte se i na jeho postoj. Na té předposlední fotce. Otec ho na ní chce obejmout a on vypadá, že je mu to úplně lhostejné.“

„Možná to souvisí s atmosférou v rodině. Možná že na dalších fotkách je to jinak.“

„Ne. Je to příliš systematické. Předpokládám, že víte, co je autismus.“

„Vím, že se projevuje u mnohem menších dětí.“

„Ne ve všech případech. První symptomy toho, čemu říkáme Hellerův syndrom, se mohou objevit i kolem věku čtyř až pěti let.“

„A syn Maugeriových by jím mohl trpět?“

„Možná. Musel bych si o tom promluvit s jeho otcem.“

„Nemyslím si, že to půjde.“

Dante se sesul po opěradle židle. „Jak myslíte. Tohle je všechno, co jsem schopen vám k tomu říct. Komu mám poslat fakturu?“

„Zkuste se aspoň podívat na první rekonstrukci, kterou mí kolegové provedli. Je tam kompletní přepis výsledků.“

„Už jsem to četl. Možná ten otec lže, možná ne.“ Pokrčil rameny.

Colomba se zadívala Dantemu zpříma do očí. Dante si všiml, že když se Colombiny zelené oči zatvrdily, bylo obtížné neuhnout pohledem. „Zkuste to znova,“ řekla mu.

„Co se stane, když na nic nepřijdu?“

„Nezbyde než doufat, že mí kolegové budou mít větší štěstí.“

„Ale vy ne. Vy hodíte ručník do ringu. A možná právě to chcete, ne? Ze všeho se vyvléknout.“

„Teď to nejsem já, kdo hází ručník do ringu.“

Dante se na ni podíval se stejnou neoblomností a zdálo se, jako by se kolem něj náhle ochladilo. Colombu zamrazilo. „Z těch fotek nemůžu nic jiného vytěžit,“ prohlásil a bylo na něm vidět, jak je podrážděný. „Abych na něco mohl přijít, musel bych si zajet na místo činu.“

„To není problém,“ odpověděla Colomba.

„Pro mě to ale problém je.“ Dante se rozhlédl kolem. „Neopustil jsem tenhle byt dva měsíce. Doufám, že jste trpělivá, protože budu potřebovat nějaký čas, abych to zvládl.“

„Nemám naspěch.“

„A ani si neděláte starosti,“ odtušil Dante s úsměvem.

„Kvůli čemu?“

„Podívejte se, pokud je ten otec nevinný, tak to někdo pěkně zinscenoval, aby ho do toho namočil, takže nafingoval zločin v afektu a sám si zatím udělal s dítětem, co se mu zlíbilo. Ale nevyšlo mu to, víte proč?“

„Ne.“

„Protože na to má moc pevnou ruku. Na oddělení hlavy od těla je potřeba pěkných pár seků, ale on se dotkl vážně jenom krku. Tvář té ženy nemá ani škrábnutí. Vrahova ruka se ani jedinkrát nezachvěla.“ Dante se usmál a Colomba cítila, jak jí běhá mráz po zádech. „Ať to byl kdokoliv, je zvyklý zabíjet.“

5

Dante nechal jít Colombu a Albertiho napřed a potom se psychicky připravoval na opuštění bytu. Jeho klaustrofobie neměla stálou intenzitu. Když měl milosrdnější stavy, dokázal se dokonce přimět ke krátkému vstupu do supermarketu, ovšem za předpokladu, že tam bylo málo lidí a hodně oken. V případě, že cítil únavu nebo emocionální zátěž, pro něj bylo skoro nemožné opustit dům.

Jeho první psychiatr mu poradil, aby si očísloval symptomy na stupnici od jedné do deseti. Když byl na jedničce, mohl dělat téměř všechno, ale jakmile se dostal na desítku, potřeboval dostat sedativa, protože nad sebou ztrácel kontrolu.

Přestože si dával pozor, aby to před Colombou a jejím nanicováním asistentem nedával najevo, byl teď na *stupni sedm*, což byla hranice, kdy už se musel mít na pozoru. Zčásti za to mohlo to, že prožíval tak zvláštní den, ale také fakt, že se přemáhal, aby si před tou smutně působící policistkou zachoval vlídnou tvář. Teď ale potřeboval zmobilizovat veškerou vůli, aby dokázal čelit šesti patrům schodů. Šest pater bez oken, s křivolakými rohy a nízkými stropy, se sousedy, kteří se mohli zničehonic objevit, zaplnit už tak dost skrovný prostor a vydýchávat mu jeho vzduch.

Věděl, že na schodech mu nehrozí žádné reálné nebezpečí, stejně tak jako mu nehrozilo ani v žádné uzavřené budově nebo skříni, ale